

INTERNATIONAL DANCING ROBOT 2016

HƯỚNG TỚI MỘT SÂN CHƠI KỸ THUẬT TẦM KHU VỰC

Trần Hoàng Thị Thơm

Là cuộc thi thương hiệu của sinh viên khoa cơ khí máy ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. Hồ Chí Minh, Dancing Robot 2016 vừa tiếp nối sự thành công của các năm, vừa đánh dấu bước tiến vượt bậc mới hướng đến chủ đề năm học Hội nhập quốc tế của Nhà trường. Năm nay, sân chơi kỹ thuật hấp dẫn này đã mở rộng quy mô chưa từng có với 55 đội thi tham gia, bao gồm các em học sinh, sinh viên các trường THCS, THPT, Đại học, học viện trong toàn quốc, và đặc biệt thu hút nhiều đội thi đến từ các nước bạn Lào, Campuchia, Thái Lan.

Như mọi năm, Dancing Robot 2016 được tổ chức cùng lúc với ngày hội việc làm UTE ngày 23/05/2016, mở ra cơ hội cho các bạn sinh viên yêu kỹ thuật được tiếp cận với nhà tuyển dụng một cách thuyết phục với những màn trình diễn khoa học thú vị, ấn tượng. Thành phần ban giám khảo và khách mời ngoài các giảng viên, chuyên viên kỹ thuật kinh nghiệm của nhà trường và các trường bạn, còn có sự tham dự của các chuyên gia kỹ thuật hàng đầu đến từ công ty JABIL, STEM – đại diện tài trợ và là đối tác tuyển dụng chính của nhà trường.

Trải qua 2 vòng thi bảng, 6 chú robots xuất sắc nhất đã bước vào vòng chung kết SOLO DANCE để tiếp tục chọn ra gương mặt xứng đáng với các vị trí quán quân, nhì, ba, khuyến khích. Sau 6 màn trình diễn ấn tượng, tranh tài trên các tiêu chí sự đa dạng động tác - Diversity of movements, Hòa hòa nhạc và động tác – Movement and music agreement,

Về đẹp động tác – Appearance and Beauty of Movements, kết quả xếp hạng như sau: đội PILOT OLD WOMEN giành ngôi vị quán quân, đội 2NT về nhì và đứng thứ 3 là POKER, cả ba đều là đến từ chủ nhà Khoa Cơ Khí Máy SPKT. Đội RMUTL đến từ trường ĐH Rajamangala – Thái Lan cùng chia sẻ giải khuyến khích với 2 đội BLV và THT – cũng là đại diện của SPKT.

Là sân chơi học thuật được đông đảo sinh viên kỹ thuật yêu thích, Dancing Robot 2016 khép lại với nhiều dư âm tốt đẹp trong lòng khán giả và các bạn thí sinh dự thi. Bạn Hồ Thị Thu Ngân, khán giả khoa Ngoại Ngữ chia sẻ: “The contest is so amazing, I can not imagine how can they create such robots. It is very difficult – cuộc thi thật là tuyệt vời. Mình không thể tưởng tượng các bạn có thể làm được những chú robots như vậy. Rất là khó”. Bạn Chitra đến từ đội học viện NPIC (National Polytechnic Institute of Cambodia) cho biết: “A little upset for not having any prizes, but we are happy that we try our best and get a lot of experience. Especially, we can meet friendly friends here. It is wonderful – Mình hơi buồn vì không đạt giải nào, tuy nhiên cũng rất vui vì đã cố gắng hết mình và học hỏi được nhiều kinh nghiệm. Đặc biệt là làm quen được với những người bạn dễ thương ở đây. Điều đó thật tuyệt”.

Hi vọng cuộc thi sẽ ngày càng được đầu tư và mở rộng, hướng đến một sân chơi khuyến khích tinh thần giao lưu khu vực và quốc tế ở lĩnh vực khoa học kỹ thuật mang màu sắc SPKT.

ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM có 2 đội vào bán kết cuộc thi “Thử thách Sáng tạo YSEALI”

Giáng Tiên

“Thử thách Sáng tạo YSEALI – chủ đề: Lương thực Thế giới” là một cuộc thi cho giới trẻ trong khu vực Đông Nam Á chung tay góp phần tăng cường an ninh lương thực trong khu vực bằng các sáng kiến công nghệ giải quyết những thách thức phức tạp nhất của khu vực trong các lĩnh vực nông nghiệp, nuôi trồng thủy sản và ngư nghiệp. Cuộc thi do Cơ quan Phát triển Quốc tế Hoa Kỳ USAID đồng hành cùng Sáng kiến Thủ lĩnh Trẻ Đông Nam Á (gọi tắt là YSEALI – được Tổng thống Hoa Kỳ Barack Obama công bố vào năm 2013) hướng tới các thủ lĩnh trẻ trong độ tuổi 18 - 35 đến từ Brunei, Campuchia, Indonesia, Malaysia, Myanmar, Philippines, Lào, Singapore, Thái Lan và Việt Nam.

Đây là cuộc thi có sự cạnh tranh rất cao. Cuộc thi có 206 giải pháp của 206 nhóm dự thi của các trường ĐH đến từ 9 nước ASEAN (trừ Brunei) để chọn ra 10 nhóm vào vòng bán kết. Trong đó, Việt Nam có 35 nhóm tham gia trong đó ĐH Sư phạm Kỹ thuật TP HCM có 2 nhóm là đội Cactus SPKT và Nothing Impossible. 2 đội của ĐH SPKT TP HCM sẽ đại diện cho trí tuệ của SV Việt Nam đến Singapore (từ

ngày 2-7 đến 6-7-2016). Tại đây, các đội sẽ được huấn luyện bởi 2 tập đoàn hàng đầu về khoa học công nghệ: Cisco và Intel về kỹ năng để ứng dụng và tối ưu hóa các giải pháp của mình, chuẩn bị cho vòng chung kết tìm ra 3 đội xuất sắc nhất được tham gia vào chuyến tham quan học tập tới các trung tâm công nghệ tại Hoa Kỳ, cùng với việc trình bày các ý tưởng để các doanh nghiệp mua lại và khởi nghiệp.

Đội Cactus SPKT bao gồm 3 thành viên do cô Dương Cẩm Tú – giảng viên khoa Điện – điện tử hướng dẫn. Cactus SPKT dự thi với mô hình thiết bị phát triển từ cây xương rồng: hệ thống hút nước từ không khí, giữ ẩm ưu việt, có thể ứng dụng cho những vùng khô cằn, bị xâm nhập mặn, sa mạc hóa, hay giải quyết vấn đề diện tích đất đô thị thu hẹp. Mô hình này có tên là bình năng lượng “The cartus device - Extracting water from the air”. Chúng có thể được ứng dụng cho tưới tiêu, thủy canh IOT (internet of thing) mà người sử dụng có thể quản lý được hệ thống của mình dù đang ở bất kỳ đâu.

Đội Nothing impossible lại

mang đến ý tưởng thiết kế thử nghiệm một thiết bị trao đổi nhiệt hiệu quả cao phục vụ cho việc kiểm soát nhiệt độ của ao nhỏ nuôi cá ở Việt Nam. Thiết bị này điều chỉnh nhiệt độ của môi trường nước cho phù hợp cho từng loài thủy sản phục vụ cho ngành nuôi trồng thủy sản – một trong những thế mạnh của các nước có nền kinh tế nông nghiệp chiếm chủ yếu.

“Bằng việc kết nối những sinh viên sáng tạo với các nhà lãnh đạo trong ngành, chúng tôi đặt nền móng để tiếp cận thành công việc học tập và nhân rộng nhiều ý tưởng hay, có ý nghĩa với tất cả chúng ta. Hợp tác với khu vực tư nhân là một cách để thực hiện được điều đó, và chúng tôi mong chờ được chứng kiến sự hợp tác này phát triển mạnh mẽ”, bà Beth S. Paige, Giám đốc Chương trình Phát triển Khu vực tại châu Á của USAID phát biểu.

Cùng chúc mừng và cổ vũ tinh thần cho 2 đội đại diện trí tuệ thủ lĩnh trẻ Việt Nam giành được vinh quang cho chúng ta, đặc biệt là giao lưu và tích lũy thật nhiều kinh nghiệm, kiến thức giá trị tại sân chơi lớn và đầy cạnh tranh mang tầm quốc tế này nhé!

Holcim Prize

*sân chơi học thuật cho sinh viên
phát huy sáng tạo góp sức bảo vệ môi trường*

Gải thưởng Holcim Prize là sân chơi học thuật cho các bạn sinh viên nhằm nâng cao nhận thức, khuyến khích hành động thực tiễn về phát triển bền vững thông qua các dự án và ứng dụng trên cơ sở bảo vệ môi trường, xây dựng bền vững và phát triển cộng đồng. Năm 2016, trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM có 30 đề tài đăng ký tham gia và Ban tổ chức đã chọn 5 đề tài dự thi tại Vòng Bán kết để lựa chọn 1 đề tài xuất sắc nhất vào tham dự Vòng Chung kết.

Chiều ngày 22/04/2016, tại Trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM đã diễn ra buổi tranh tài sôi nổi của 5 đội với các đề tài. Dựa trên kết quả báo cáo và phản biện của các đội, Ban Giám khảo đã cân nhắc đánh giá, lựa chọn và xếp hạng các đề tài như sau:

- **Giải nhất** thuộc về đề tài: Thùng xử lý rác sơ bộ tại gia – xử lý ô nhiễm mùi hôi do rác tại nguồn gây ra áp dụng cho các hộ dân khu dân cư chợ Mương Điều, xã Tân Khánh Trung, huyện Lấp Vò, tỉnh Đồng Tháp – Nhóm sinh viên Hà Minh Trí (Khoa CKM).

- **Giải nhì** thuộc về đề tài: Nghiên cứu điều chế nano đồng mang trên nhựa trao đổi ion để khử trùng nước – xây dựng mô hình khử trùng nước uống cho người dân

thiếu nước sạch – Nhóm sinh viên Nguyễn Ngọc Mai (Khoa ĐTCLC).

- **Giải ba** thuộc về đề tài: Sử dụng vỏ trứng gà từ các hộ gia đình ở địa bàn quận 9, Tp. HCM để thu nhận nguồn canxi và bổ sung vào thực phẩm nhằm tăng giá trị dinh dưỡng và giảm thiểu lượng rác thải – Nhóm sinh viên Đỗ Thị Bích Duyên (Khoa CNHH&TP).

- **2 Giải khuyến khích** thuộc về các đề tài:

+ Bể đa năng cung cấp nước sạch cho người dân tại tỉnh Ninh Thuận – Nhóm sinh viên Lê Quang Nghĩa (Khoa Đ-ĐT)

+ Nghiên cứu loại bỏ chất ô nhiễm hữu cơ và vô cơ trong nước bề mặt bị ô nhiễm bằng phương pháp hấp phụ/keo tụ với sét bentonite biến tính – Nhóm sinh viên Lê Thị Kim Nga (Khoa CNHH&TP).

Đề tài đạt Giải nhất đại diện Trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM tham gia tranh tài với các đội đến từ 8 trường đại học khác tại Vòng chung kết Holcim Prize được tổ chức tại trường HUTECH vào ngày 09/6/2016.

Tham dự Vòng chung kết gồm 9 đội đến từ 9 trường ĐH Cần Thơ, ĐH Bách khoa-ĐH Đà Nẵng, ĐH Kiến trúc Hà Nội, ĐH Kiến trúc TpHCM, ĐH Tài Nguyên và Môi trường Tp. HCM, ĐH Xã hội và Nhân

văn – ĐH Quốc gia Tp. HCM, ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM, ĐH Bách khoa – ĐH Quốc gia Tp. HCM, ĐH Công nghệ Tp. HCM. 9 nhóm đề tài đã có những bài thuyết trình súc tích, ngắn gọn, nêu bật được những ưu điểm của đề tài. Sau những giây phút căng thẳng, Ban giám khảo đã chọn ra được đề tài xuất sắc nhất, đáp ứng được các yếu tố: hướng đến Phát triển Bền vững và ứng dụng vào thực tế cuộc sống.

Đó là đề tài “Nghiên cứu mô hình trường học thân thiện cho trẻ em vùng cao xóm Nhạp, Đồng Ruộng, Đà Bắc, Hòa Bình” đến từ trường Đại học Kiến trúc Hà Nội. Mặc dù được đánh giá rất cao trước khi Vòng chung kết diễn ra, đồng thời có màn thuyết trình ấn tượng trước Ban Giám khảo nhưng đề tài về thùng xử lý rác sơ bộ tại gia của nhóm sinh viên đến từ trường ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM chỉ được giải khuyến khích trị giá 15.000.000 đồng.

Cũng tại Lễ trao giải Chung kết Holcim Prize 2016, BTC đã tiến hành bốc thăm và trao 12 phần quà cho 12 bạn cổ động viên may mắn nhất, trong đó 2 bạn cổ động viên đến từ trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM đã giành được 2 giải thưởng cao nhất là 1 Tablet và 1 Smartphone.

CHUNG KẾT CUỘC THI ROBOT TÌM ĐƯỜNG TRONG MÊ CUNG LẦN 3 NĂM 2016

Giải nhất

Đại biểu tham dự vòng chung kết cuộc thi

Quang cảnh sân thi đấu

Vào lúc 7g30 ngày 31/5/2016, tại Hội trường lớn ĐH Sư phạm Kỹ thuật Tp. HCM diễn ra vòng Chung kết cuộc thi học thuật Robot tìm đường trong mê cung lần 3 năm 2016 vô cùng sôi động và hấp dẫn.

Cuộc thi do khoa Điện – Điện tử phối hợp với phòng Khoa học & Công nghệ tổ chức nhằm tạo sân chơi kỹ thuật bổ ích, lành mạnh cho sinh viên, qua đó phát huy sự sáng tạo và tạo môi trường cho các bạn cùng đam mê học hỏi lẫn nhau về kiến thức chuyên ngành, ứng dụng robot, giải thuật điều khiển, vi điều khiển,...

Đến tham dự vòng chung kết cuộc thi có TS. Ngô Văn Thuyền – Phó Hiệu trưởng nhà trường, trưởng Ban chỉ đạo cuộc thi; TS. Nguyễn Minh Tâm – Trưởng khoa Điện – Điện

2 Giải khuyến khích của cuộc thi

Giải ba

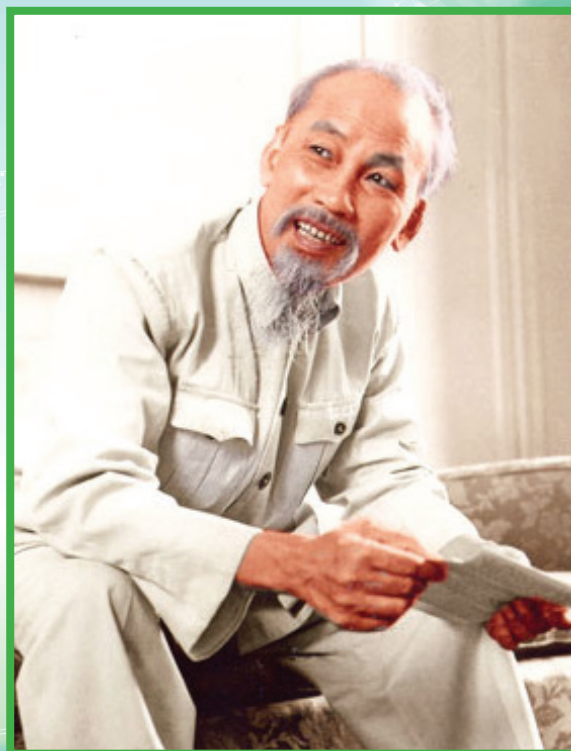

Giải nhì

tử; PGS.TS. Đỗ Thành Trung – Phó trưởng phòng Khoa học & Công nghệ; PGS.TS. Lê Chí Kiên – Phó trưởng khoa Điện – Điện tử; TS. Trần Thanh Thường – Phó trưởng phòng Tuyển sinh & CTSV; PGS.TS. Trần Thu Hà – Giám đốc Trung tâm VJEC; ThS. Đậu Trọng Hiền – Phó Giám đốc Trung tâm VJEC; ThS. Nguyễn Thới – Bí thư Đoàn khoa Điện – Điện tử; đại diện công ty Nidec – Samkyo và các em sinh viên cổ vũ cho các đội thi.

Với số lượng tham gia lên đến hơn 200 sinh viên từ 62 đội, Ban tổ chức đã chọn ra được 20 đội xuất sắc bước vào vòng chung kết. Kết quả chung cuộc như sau: 2 giải khuyến khích thuộc về SPK – 2T và TĐH 1; giải 3 thuộc về đội RANDOM; đội KiRa bút phá giành giải nhì; với 39 giây xuất sắc tìm đường ra khỏi mê cung của robot SCN đã giành giải nhất cuộc thi Robot tìm đường trong mê cung lần 3 năm 2016 (đội SCN đến từ khoa Điện – Điện tử gồm 3 sinh viên: Lê Hồng Sang, Đoàn Chí Cường và Nguyễn Khoa Nam).

Qua cuộc thi, các bạn sinh viên đã tích lũy, học hỏi và chia sẻ lẫn nhau nhiều kinh nghiệm quý báu, nâng cao tay nghề và trình độ ở lĩnh vực ứng dụng robot. Đây là một tín hiệu phấn khởi cho thấy sự thành công tiếp nối các năm trước của cuộc thi và hứa hẹn sẽ trở lại sôi động và đầy tính cạnh tranh hơn trong những năm tiếp theo.

Học tập tấm gương rèn luyện của Bác

Nguyễn Thanh Thủy

Bác Hồ là một mẫu mực về tự rèn luyện, điều đó được thể hiện qua cả cuộc đời và trong những vần thơ của Bác:

*Gạo đem vào giã bao đau đớn
Gạo giã xong rồi trắng tựa bông
Sống ở trên đời, người cũng vậy
Gian nan rèn luyện mới thành công*

Thành công trong công việc và trong cuộc sống của mỗi con người phần nhiều do sự rèn luyện của mỗi cá nhân trong cuộc sống. Sự rèn luyện ấy phải trải qua nhiều gian nan thử thách, và chính nhờ những trải nghiệm đó mà con người có thể đứng vững trước những sóng gió của cuộc đời. Là người sinh ra và lớn lên trên mảnh đất hình chữ S này, không ai là không biết đến con người và sự nghiệp vĩ đại của Hồ Chí Minh. Người thanh

niên dũng cảm ngày nào đã gạt bỏ mọi riêng tư để bước lên con tàu ra nước ngoài, con đường không thể lường trước những khó khăn thử thách đang chờ đợi mình. Là người trẻ hiện đại, bản thân tôi nghĩ về lòng dũng cảm ấy của Người thật vĩ đại. Đã bao giờ bạn tự nhủ là mình có thể hy sinh bản thân vì một sự nghiệp lớn lao hay chưa? Khó lắm vì cái tôi cá nhân đôi khi có khả năng lấn át đi mọi thứ nhưng đối với Hồ Chí Minh, cái Tôi ấy đã hòa quyện với cái Ta của cả dân tộc. Khi đã quyết lên đường, người thanh niên ấy đã trải qua muôn trùng khó khăn, vất vả và cả sự cô đơn, nhớ thương gia đình...Làm sao chúng ta có thể hiểu hết những gì đã diễn ra trong thế giới tâm hồn của người thanh niên ấy. Trước khó khăn thử thách liệu chúng ta có

để bị đầu hàng không?Người Việt trẻ đang có suy nghĩ như thế nào về những gì mà người Việt trẻ trong quá khứ đã trải qua?

Tinh thần rèn luyện của người thanh niên ấy như ngọn lửa cứ cháy mãi có khi bùng lên trở thành sức mạnh của dân tộc và có khi lại chỉ như một ngọn đèn sưởi ấm đôi tay đôi chân trước cái giá lạnh của thành Pari “một viên gạch hồng bác chống lại cả một mùa băng giá”. Sự gian khổ mà người Việt trẻ ấy đã trải qua tuy thiếu thốn về vật chất nhưng lại luôn giàu có và chan chứa nhiệt huyết về tinh thần.Điều gì có thể khiến ta luôn có sức mạnh và không bao giờ bị khuất phục bởi những khó khăn, thử thách?Điều gì có thể khiến ta luôn vui vẻ chấp nhận những thiệt thòi, những gian khổ mà không oán thán?Ở người thanh niên ấy chỉ có một thứ duy nhất không cầu kỳ đó chính là lòng yêu nước thương dân đến tột cùng, luôn trọn vẹn, nồng nàn. Không thể có đủ từ ngữ để diễn tả lòng yêu nước ẩn chứa trong con người đó. Và như vậy để có thể rèn luyện tốt bản thân, thì người Việt trẻ ngày nay phải luôn có trong mình một lý tưởng cao đẹp hướng về đất nước, về nơi chôn rau cắt rốn của mình để nhận ra vị trí của bản thân trong sự nghiệp xây dựng và bảo vệ tổ quốc.

Tám gương vĩ đại của chàng trai trẻ năm nào trở thành người anh hùng giải phóng dân tộc được cả năm châu bốn biển ngưỡng mộ và trở thành một hình tượng để noi theo trong cuộc sống của người Việt trẻ ngày nay. Cuộc sống bình dị mà vĩ đại của con người ấy là lời nhắc nhở, là sự động viên chúng ta trong cả những thất bại hay thành công trong công việc và cuộc sống. Bản thân tôi với tư cách là một người giáo viên, trong công việc giảng dạy của mình tôi lại càng thấy mình cần nhiều hơn nữa những bài học mà người thanh niên ấy mang lại.Nhiều hơn cả là tinh thần rèn luyện không mệt mỏi của người.Muốn thành người có ích cho xã hội không phải chỉ là việc chúng ta đang đóng góp gì mà còn thể hiện ở việc chúng ta đang sống như thế nào để có được những đóng góp đó.Cuộc sống của người giáo viên cũng giản dị như cuộc sống

của người thanh niên ấy chỉ có điều trước những diễn biến mới của cuộc sống thì người giáo viên ngày nay đòi hỏi nhiều hơn tinh thần rèn luyện.

Rèn luyện về nhân cách, rèn luyện về tri thức để trở thành người giàu có về vốn sống, về tinh thần.Người giáo viên ngày nay có vai trò quan trọng trong việc hình thành và phát triển nhân cách người học nên thầy dùng chính nhân cách của mình để giáo dục nhân cách của trò. Bản thân tôi là một giáo viên dạy trong lĩnh vực khoa học xã hội tôi nhận thấy vai trò của người giáo viên trong việc giảng dạy không chỉ dừng lại ở việc truyền đạt tri thức mà còn ở việc hình nên kỹ năng sống cho người học.Tinh thần rèn luyện ở người giáo viên không phải chỉ là việc đương đầu với khó khăn mà còn thể hiện trong sự kiên trì khi làm việc với sinh viên.

Ngày nay người sinh viên dễ cảm thấy mình bị cô đơn trong chính giảng đường với hàng trăm sinh viên khác. Sự cô đơn ấy một phần xuất phát từ mối quan hệ giữa người giáo viên và người sinh viên. Là người đứng lớp, để có thể dành hết tâm huyết cho bài giảng và gạt bỏ mọi cá nhân riêng tư bên ngoài cửa lớp là điều không dễ dàng và cần phải rèn luyện.Nhìn lại tám gương Hồ Chí Minh ta có thể thấy Bác luôn ở vị thế chủ động trong cuộc sống và công việc vì thế bác luôn ứng biến được trước mọi khó khăn.Đó là tinh thần rèn luyện của Bác.Và người giáo viên trong vai trò của sự nghiệp trồng người cần học tập tinh thần đó của Người.Người giáo viên là người giữ vai trò tổ chức trong lớp học nên cần giữ thế chủ động.Chủ động trong việc truyền thụ tri thức, chủ động trong việc hình thành nên nhân cách của người học.Tinh thần đó không chỉ quan trọng mà còn hết sức cần thiết đối với mọi giáo viên.

Từ những học hỏi về những bài học quý giá của Hồ Chí Minh, tôi nhận thấy mình cần học hỏi ở bác tinh thần rèn luyện sắt thép ấy.Rèn luyện trong cuộc sống và đặc biệt rèn luyện trong việc giảng dạy để làm tròn trách nhiệm của người giáo viên đối với xã hội.

Đại học Sư phạm Kỹ thuật TP. Hồ Chí Minh đạt giải 3 toàn đoàn cuộc thi Olympic Hóa học Sinh viên toàn quốc lần thứ IX

Tổng Thị Tân

Từ ngày 18 đến ngày 22/4/2016 vừa qua, tại Trường Đại học Công nghiệp Hà Nội đã diễn ra cuộc thi Olympic Hóa học Sinh viên toàn quốc lần thứ IX. Đây là cuộc thi được tổ chức dưới sự phối hợp của Liên hiệp các Hội Khoa học và Kỹ thuật Việt Nam, Bộ Giáo dục và Đào tạo, Hội Sinh viên Việt Nam. Cuộc thi Olympic Hóa học Sinh viên toàn quốc lần thứ IX năm nay có 220 sinh viên thuộc 44 đội tuyển đến từ 35 trường đại học, cao đẳng trong cả nước tham gia. Đây là năm có số lượng sinh viên tham gia đông nhất từ trước đến nay.

Sau 4 ngày tranh tài, Ban Tổ chức đã trao 30 giải nhất, 74 giải nhì, 74 giải ba cho các bạn sinh viên xuất sắc tại cuộc thi.

Đội tuyển Olympic Hóa học của Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật đến từ Khoa Công nghệ Hóa học và Thực phẩm với 5 thành viên đã thi đấu rất nỗ lực và cả 5 thành viên đều đạt được thành tích (tại Bảng C - Bảng dành cho sinh viên không thuộc chuyên ngành Hóa) là 1 giải nhất, 3 giải nhì và 1 giải ba), cụ thể:

STT	HỌ VÀ TÊN	KHOA	GIẢI
1.	Đặng Thị Mỹ Sâm	Công nghệ Hóa học & Thực phẩm	Nhất
2.	Lê Hoàng Công	Công nghệ Hóa học & Thực phẩm	Nhì
3.	Huỳnh Trọng Nhân	Khoa Điện – Điện tử	Nhì
4.	Lê Trọng Chinh	Công nghệ Hóa học & Thực phẩm	Nhì
5.	Đặng Thị Bích Ngọc	Công nghệ Hóa học & Thực phẩm	Ba

Tại buổi lễ trao giải, Thứ trưởng Bộ Giáo dục và Đào tạo – Ông Bùi Văn Ga - đánh giá cao nỗ lực của Hội Hóa học Việt Nam trong việc duy trì tổ chức cuộc thi. Cuộc thi Olympic Hóa học toàn quốc được tổ chức 2 năm 1 lần, là sân chơi bổ ích và cũng là cơ hội để các sinh viên say mê Hóa học trong cả nước cùng gặp gỡ, giao lưu, học hỏi và thể hiện tài năng của mình. Ngoài ra, đây còn là dịp để cán bộ, giảng viên các trường đại học, cao đẳng trong cả nước cùng giao lưu tạo cơ hội hợp tác, nghiên cứu, trao đổi chuyên môn và chia sẻ kinh nghiệm giảng dạy. Được biết, cuộc thi Olympic Hóa học toàn quốc lần thứ X sẽ được tổ chức tại Trường Đại học Bách khoa Hà Nội vào năm 2018.

Các thành viên trong đội tuyển Olympic Hóa học: Từ phải sang Huỳnh Trọng Nhân, Lê Trọng Chinh, Lê Hoàng Công, Đặng Thị Mỹ Sâm và Đặng Thị Bích Ngọc.

Thanh niên tiên tiến làm theo lời Bác năm học 2015- 2016

Gặp Thanh Hằng – cô sinh viên học tập tốt, hoạt động giỏi

Sáng chủ nhật ngày 5/6/2016 vừa qua, tại hội trường lớn ĐH SPKT Tp.HCM đã diễn ra buổi lễ tuyên dương thanh niên tiên tiến làm theo lời Bác với 41 gương mặt ưu tú thuộc nhiều lĩnh vực khác nhau. Góp mặt trong số đó có bạn Trần Thanh Hằng – UV BTV Đoàn Khoa đào tạo Chất lượng cao cũng là một trong những cái tên tiêu biểu ở mảng học tập với số điểm 8.31 và nhiều thành tích khen thưởng xuất sắc. Trò chuyện cùng chúng tôi, Thanh Hằng đã chia sẻ rất nhiều điều về cuộc sống cũng như học tập và làm việc của mình.

Trần Thanh Hằng, hiện đang là sinh viên năm tư ngành công nghệ kĩ thuật môi trường- khoa đào tạo chất lượng cao. Bạn sinh ra ở Thừa Thiên Huế nhưng hiện tại đang sinh sống và học tập tại Tp.HCM.

PV: “Em được biết là ngoài học tập tốt thì Hằng còn làm công tác Đoàn giỏi. Vậy Hằng có chia sẻ một chút về hoạt động Đoàn Hội mà Hằng tham gia không ạ?”

Giỏi thì cũng không dám nhận là giỏi, từ năm nhất thì mình cũng có tham gia làm cộng tác viên Đoàn Khoa rồi sau đó thì được tín nhiệm vào làm trong ban chấp hành đoàn, có hoạt động nào thì tham gia hoạt động đó, làm hết tâm huyết mình thôi chứ mình không nói là giỏi được.

“Trong quá trình tham gia các hoạt động đó thì Hằng đã học được những gì? Theo Hằng thì điều gì là tốt nhất mà các công tác tình nguyện đã đem lại cho Hằng?”

Khi tham gia công tác đoàn, mình học được rất nhiều thứ. Từ việc tổ chức một chương trình hay phong trào cho sinh viên tham rồi đến thành lập các câu lạc bộ, đội, nhóm cũng đều nhằm mục đích chính là phục vụ cho sinh viên, và chính sự nhiệt huyết trong công việc đã mang lại cho mình rất nhiều lợi ích và mình nghĩ giá trị nhất đối với mình đó là sự tự tin khi giao tiếp trước đám đông, có thể nói đó là một kĩ năng xã hội vô cùng quan trọng và cần thiết.

“Trong quá trình tham gia các hoạt động đó, có kỉ niệm nào đáng nhớ nhất đối với Hằng không?”

Kỷ niệm thì có rất nhiều, lúc trước mình tham

gia hội diễn văn nghệ cấp trường, khoảng thời gian lẫn lộn ăn ngủ chung với cùng các bạn diễn rất vui, đó là khoảng thời gian đáng nhớ cũng như lúc mình tổ chức chương trình cắm trại cho khoa, vừa vui mà vừa học được nhiều điều rất bổ ích.

“Vậy làm sao để Hằng có thể cân bằng giữa việc học và tham gia các hoạt động Đoàn?”

Chỉ có thể nói là mình phải cố gắng rất nhiều để có thể theo đuổi phần đầu cùng các bạn trong lớp và vấn đề là mình phải biết sắp xếp thời gian cho hợp lí giữa việc học và việc công tác Đoàn khoa.

“Hằng có hay nấu ăn ở nhà không?”

Những hôm đi học về sớm mình có thể nấu ăn và phụ giúp việc nhà cùng mẹ.

“Dự định của Hằng sau khi tốt nghiệp là gì?”

Sau khi tốt nghiệp mình dự định sẽ học tiếp tiếng anh để đi theo mảng ngoại giao, mình muốn một công việc nào đó đơn giản để trau dồi kinh nghiệm.

“Sở trường của Hằng là gì?”

Mình thích mọi thứ một cách hoàn hảo và mình nghĩ mình có khả năng tiếp thu, học việc rất nhanh.

“Hằng có điểm yếu nào không?”

Có một khuyết điểm mà tới giờ mình vẫn chưa khắc phục được, đó là dễ bị thụ động trong công việc, mình rất dễ làm chậm tiến độ công việc nếu không ai hối thúc.

“Hằng hay làm gì lúc buồn?”

Mình rất ít nói và cũng ít khi chia sẻ nỗi niềm, thường mình giữ trong lòng và đôi khi mình sẽ đăng một dòng trạng thái tâm trạng trên facebook và kể từ lúc có người yêu, mình hay sẽ chia cùng người ấy, như vậy sẽ thấy thoải mái hơn rất nhiều.

“Thần tượng của Hằng là ai?”

Mình rất thích ca sĩ Mỹ Tâm và nghệ sĩ Thành Lộc, đó đều là những người nghệ sĩ rất ưu tú.

“Một câu nói mà Hằng tâm đắc nhất”

Đó là câu : “việc hôm nay chớ để ngày mai”.

“Cảm nhận của Hằng sau khi vinh dự được nhận bằng khen thanh niên tiên tiến làm theo lời Bác?”

Khi nhận được thông báo mình cũng rất bất ngờ nhưng mà mình vui và vinh hạnh lắm, mình còn khoe với ba mẹ về thành tích mà mình đạt được, ba mẹ rất tự hào về mình.

Cho những đứa con xa quê

*Con kể mẹ nghe
Về đời người tha phương cầu thực
Nằm đủ mùi đắng cay, ẩm ức
Có khi nước mắt chực trào mà nuốt ngược vào tim
Sau mỗi ngày dài con trở về căn phòng trọ im lìm
Ngã thân mình còm nhom trên nệm giường cũ kỹ
Chỉ chập chờn cùng bao nhiêu suy nghĩ
Bước tiếp lối nào để tìm cuộc sống bình yên?
Biết bao đêm dài con thức giấc triền miên
Trong cơn mơ con còn ám ảnh về ngôi nhà xiêu vẹo
Cửa rào lỏng lẻo
Cứ cố vẫy vùng theo từng cơn gió mùa sang
Nước mắt ngập tràn...*

Đ.K

*....
Đô thị phồn hoa
Mình con bước giữa những ồn ào hối hả
Có những người thân quen sao bỗng dưng xa lạ
Con người ta cứ lướt qua nhau vô tình vội vã riết thành quen
Có những khi con mệt nhoài giữa đêm đen
Trời ngoài kia tối hay đời con tăm tối
Có giọt âm nồng nào vừa rơi rất vội
Con tự nhắc mình: "Có thương lấy mình thì đừng mãi làm tình làm tội bản thân"
.....*

Thời gian trôi, mắt mẹ cũng mờ dần
Con đau đau, muốn về nhưng không thể
Một mình con, khi buồn còn tự ôm lấy mình lau lệ
Còn mẹ tuổi già, ai lau lệ mẹ mong con?
Cuộc chiến mưu sinh mang ý nghĩa sinh tồn
Người thắng đi lên, xây vinh quang trên niềm đau của người thất bại
Vòng đời xoay mãi
Con thấy mình quá bé nhỏ, lẻ loi
Những lúc đơn côi
Con chỉ muốn nép mình trong tay mẹ
Cả thời son trẻ
Con cứ mãi buộc mình theo đuổi những ảo vọng hư danh
Con tự ép mình tất bật đến nỗi cả quên bầu trời vẫn xanh
Dù đời con có chìm trong giông bão
Từng ngày, từng ngày con phải sống trong guồng gạo
Vờ nói, vờ cười, vờ tất cả với người đương
Rồi lặng lẽ một mình trong căn phòng kín như buồng
Từng tiếng nấc trong đêm buồn tĩnh mịch
Đời người ta chứ nào phải đâu là vở kịch
Mà cả chuyện khóc cười cũng phải suy xét thế nào cho hợp phép phải vai?

.....
Trần trọc bao đêm dài
Chắc con sẽ buông bỏ lớp bề ngoài giả tạo
Bỏ lại sau lưng bao ồn ào hư ảo
Con sẽ tìm về nơi xóm nhỏ với mẹ thương
Và kể mẹ nghe về những nẻo đường
Đã từng đi qua của đứa con nơi phương xa luôn nhớ mong về mẹ...
Mẹ nhớ chờ con...

Ngoại - Niềm tự hào của tôi

Thái Thị Thanh Trang

Cuộc sống yên bình, hạnh phúc của chúng ta hôm nay đã đánh đổi bằng sự hy sinh của biết bao anh hùng, liệt sĩ có danh và vô danh - những con người bình dị, chấp nhận mọi khó khăn gian khổ, thiệt thòi, chấp nhận hy sinh cả tuổi trẻ, tình yêu, hạnh phúc cá nhân để bảo vệ tổ quốc của mình.

Với tổ quốc, ngoại tôi cũng là một trong những con người vô danh ấy - ngoại là một nữ thanh niên xung phong đã tham gia cuộc kháng chiến chống Mỹ. Với tôi, ngoại là người tôi rất yêu quý và tự hào.

Tôi không thể quên được những câu chuyện ngoại kể về sự tàn khốc của chiến trường. Ngoại tham gia thanh niên xung phong năm mới 16 tuổi - cái tuổi đầy mơ mộng và đẹp nhất của người con gái. Đó là những năm kháng chiến chống Mỹ ác liệt nhất. Ngoại được phân công làm công việc tải đạn và lương thực. Các chiến sĩ TNXP phải vượt qua mưa bom bão đạn giữa những con đường rừng vốn hoang vu mà nay ngày đêm chìm trong lửa đạn. Họ phải nín thở vừa đi vừa rà mìn. Bom mìn Mỹ gài khắp mọi nơi, chỉ một chút sơ suất là có thể mất mạng bất kì lúc nào. Nhiều lần mìn nổ, ngoại tôi đã cùng đồng đội gạt nước mắt đi tìm lượm từng mảnh thân thể của những chiến sĩ vừa hy sinh... Ngoại ngậm ngùi: "Chiến trường tàn khốc lắm con ạ. Mỗi lần bom mìn nổ là xác người nằm chất chồng như rơm rạ...". Đã tham gia chiến trường là xác định một mất, một còn cùng tổ quốc. Với nam giới, cuộc sống ở chiến trường đã vô cùng khắc nghiệt, với phụ nữ, điều đó càng tăng lên gấp bội. Có lần Mỹ rải bom, đơn vị phải hành quân cả đêm không ngủ. Rừng nhiều muỗi vắt, dễ bị sốt rét lắm. Nước non thiếu thốn, sinh hoạt của phụ nữ cần nhiều thứ mà điều kiện chiến trường không thể đáp ứng được... Gian khổ, khó khăn là thế nhưng nhờ tình cảm đồng đội ấm áp, yêu thương đùm bọc nhau như anh chị em một nhà mà họ đã vượt qua được tất cả. Ngoại nói có những lúc vui lắm. Các chiến sĩ vẫn rất yêu đời, đêm đêm vẫn hát cho nhau nghe, vẫn luôn khao khát khi đất nước hòa bình, trở về đoàn tụ với gia đình sẽ thực hiện những dự định, ước mơ còn dang dở.

Năm 1974 - đầu 1975, cuộc chiến càng khốc liệt. Đây là thời cơ nổi dậy giành lại chính quyền. Những ngày cuối của chiến tranh, ngoại đã bị thương ở chân và cũng là lúc ngoại gặp được ông ngoại. Ông ngoại là chiến sĩ giải phóng. Ông ngoại cũng bị thương và cùng điều trị ở một viện quân y với bà ngoại. Họ quen nhau và tình yêu nảy nở - một mối tình chiến trận.

Chiến tranh tàn bạo đến những ngày cuối cùng. Bao chiến sĩ đã ngã xuống ngay cửa ngõ Sài Gòn, thậm chí ngay trong ngày chính quyền Mỹ - Ngụy đã tuyên bố đầu hàng. Ông bà ngoại tôi là những người may mắn trở về...

Chiến tranh kết thúc, ông bà ngoại tôi đã cưới nhau, về sống ở vùng quê yên bình. Họ đã sống những tháng ngày thật bình dị, hạnh phúc, yêu thương. Họ luôn nhớ về cuộc chiến như những kỷ niệm đẹp nhất và cũng tàn khốc nhất trong cuộc đời mình. Thỉnh thoảng, họ vẫn gặp gỡ những đồng đội cũ, ôn lại những năm tháng gian khổ đã cùng nếm trải... Ngoại tôi đã già nhưng nhìn ngoại vẫn còn đẹp lắm, hỏi sao ông ngoại không mê cho được! Nhưng, năm rồi, căn bệnh ung thư ác tính đã cướp mất ngoại của tôi. Tôi buồn và nhớ ngoại vô cùng. Ngoại ơi! Ngoại mãi luôn trong tim con, ngoại là niềm tự hào của con.

ĐI LÀM THÊM

Tự Do

Thường thì sau cả tuần bận rộn với các môn học và các hoạt động ở trường đến thiếu ăn, thiếu ngủ, hôm nay nó sẽ ngủ cho thật đã tới tận trưa luôn vì là chủ nhật. Nhưng đã từ hơn tháng nay, nó lúc nào cũng trong tình trạng có thể ngủ gục bất cứ đâu vì không được ngủ bù. Gần đến hạn đóng học phí rồi, nó phải tranh thủ

đi làm thêm kiếm phần tiền còn thiếu đóng cho kịp.

Dịp nghỉ lễ 30/4 năm nay tuy dài tới 4 ngày nhưng nó chẳng nghĩ đến chuyện về quê mà tranh thủ ở lại mấy ngày lễ đi làm thêm kiếm ít tiền. Ba má nó ở quê cũng vất vả lắm với công việc đồng áng, gói ghém cả năm cũng chỉ đủ chút tiền cho nó học đại học. Bữa trước má nó

mới vừa gửi tiền cho nó đóng học phí, vậy mà giờ nó vẫn phải đi làm kiếm thêm. Không phải vì nó đã lỡ xài hết vào thứ gì đó vô bổ đâu, chỉ tại cái lười, cái dốt của học kì trước mà kì này nó phải trả nợ thêm mấy môn học, vì vậy mà tiền má nó chu cấp bị thiếu hụt chút đỉnh. Nó chẳng dám xin thêm tiền vì ngại, một phần cũng vì sợ ba má nó lo lắng

chạy đôn chạy đáo vay mượn tiền, ở quê nó nhà nào cũng chỉ có trông tới ngày mùa mới có chút đỉnh tiền để dành cho con cái ăn học thôi. Nó chỉ dám nói là để tiết kiệm tiền về xe, đến hè nó về luôn một thể. Má nó dù trông ngóng cũng chỉ biết cười trừ qua điện thoại, bảo nó đừng để dành, cứ lấy tiền đó mà ăn uống học hành, đừng nhịn ăn, nhịn uống mà sinh bệnh, mai mốt má nó gửi thêm tiền cho. Nó cũng cứ vâng dạ vâng cho má yên tâm, chứ thùng mì nó mới mua một tuần đã hết hơn nửa rồi. Ngày trước, ở quê, nó còn sợ bị mập, bị nổi mụn chứ giờ thì muốn mập cũng không nổi nữa, còn mụn thì cũng chẳng còn chỗ nào trống để mọc. Cứ sau mỗi lần về quê là nó lại trắng trẻo, mập mập lên hẳn vài ki-lô-gam. Nó muốn về nhà quá. Nó nhớ nhà lắm chứ, nhớ sự thương yêu chiều chuộng của ba má, nhớ những bữa cơm đậm bạc nhưng lúc nào những hạt gạo tự tay ba nó trồng cũng trắng tinh nóng hổi và ấm áp đầy chén. Nhưng nó phải giải quyết cho xong vấn đề học phí trước mắt đã. Lịch

học chính thức cộng với lịch học lại đã chiếm gần hết thời gian ban ngày của nó. Ban đêm nó còn tranh thủ “chạy sô” đến trung tâm tiếng Anh ráng kiếm cái bằng Toeic để còn kịp ra trường đúng hạn. Cái này không nằm trong khoản chi của ba má nó nên nó đành tự lo thôi. Vậy là kín lịch cả tuần, chỉ mỗi ngày chủ nhật là còn trống. Biết làm cái gì bây giờ, nó chưa từng đi làm thê bao giờ cả, ngay cả đi kiếm việc cũng chưa từng. May mắn cho nó là có đứa bạn làm phục vụ tiệc, thế là nó theo đi làm vào chủ nhật hàng tuần. Công việc bưng bê phục vụ tiệc của nó cũng đơn giản nhưng phải đứng lâu và linh hoạt tay chân nên lắm khi vã mồ hôi ướt hết cả áo. Nó đi làm đã được hơn một tháng rồi, gom góp mãi mà lương vẫn chưa đủ, may nhờ có khoản tiền nhuận bút từ công việc viết bài cho bản tin trường nó nên chỉ còn thiếu một ít, ráng thêm một tuần nữa, qua dịp nghỉ lễ này coi như tạm ổn. Sau đó, nhất định nó sẽ dành hẳn một ngày để ngủ bù cho cả tháng vất vả vừa qua. Đi làm thêm

xem ra cũng có nhiều cái hay ho với nó. Nó học được nhiều điều lắm, vì đây là lần đầu tiên nó phải cật lực làm việc và kiếm tiền bằng chính đôi tay của mình, lại còn đỡ được phần cho ba má nữa. Nhưng mà nó có mấy đứa bạn đã bỏ hẳn việc học để đi làm thêm, có đứa vẫn theo học nhưng lơ là rồi lại nợ môn, lại phải kiếm tiền trả nợ. Nhưng cũng có đứa vừa tự lo được học phí mà lại còn lãnh thêm học bổng nữa cơ, và nó phải phấn đấu được như vậy, ít nhất là không để rớt thêm môn nào nữa. Nó chán ngán lắm rồi cái cảnh môn mới vừa lạ vừa khó, lại còn môn cũ trả nợ chưa xong, có khi lại kéo nhau rớt cùng thì lại càng khổ. Thôi thì nó cứ cố gắng học đi đã, việc làm thì cứ theo được thì theo, học hành vẫn là quan trọng nhất.

Vậy là việc học của nó sẽ ổn định trở lại, nó đã tự xoay sở và lo cho bản thân mình bớt đi phần nào sự lo lắng của ba má. Nó lớn rồi, nó sẽ luôn mạnh mẽ, tự bản thân đối diện với khó khăn thử thách và trở thành một con người tốt.

MỘT CÁCH TÌNH CỜ...

Tâm sự của chàng sinh viên IT khóa 14

*“Mai đi xa Bạn ơi có nhớ!
Lối đi mòn hằn in dấu chân ta
Khoảng sân trường ríu rít tiếng chim ca
Và đêm xuống ngọt ngào hương hoa sữa
Mai đi xa, bạn ơi hãy nhớ...”*

*Đây khung trời
Sự phạm Kỹ thuật thân yêu!”*

(trích Gửi bạn – Nguyễn Thanh Toàn)

Tôi – một chàng trai tỉnh lẻ, cũng như bao nhiêu chàng “Hai Lúa” quê tôi, vốn rất mộc mạc, tình cảm và yêu đời. Hồi còn học ở quê, tôi khá ít nói, nhút nhát và ngại giao tiếp. Có đôi lần tôi cũng muốn thay đổi bản thân mình, muốn mình mạnh dạn hơn, năng động hơn nhưng mãi cho đến năm cuối cấp tôi vẫn vậy, muốn và làm được quả là một khoảng cách không nhỏ. Bằng một cách tình cờ, tôi đến với Sự phạm Kỹ thuật và đó cũng là mối nhân duyên đưa tôi đến với Đoàn, nơi mà những người anh em nơi đây đã mang lại cho tôi những kỉ niệm tuyệt vời, nơi đã biến tôi thành một con người như tôi mong muốn.

Tôi vẫn nhớ như in cái ngày Chào tân Sinh viên của khoa mà tôi đang theo học. Đó là một ngày đặc biệt của hầu hết sinh viên năm nhất khi mới bước chân vào môi trường đại học, nhiều điều ngỡ ngàng, lạ lẫm. Đó là ngày chúng tôi được gặp gỡ các anh chị khóa trên, được truyền đạt một số kinh nghiệm học tập, hoạt động. Nhưng với riêng tôi, đó là một kỉ niệm mà tôi không thể nào quên được - chính là ngày tôi đến với Đoàn, ngày tôi vạch ra nhiều kế hoạch – những kế hoạch mà khi nhớ lại tôi vẫn mỉm cười vì sự ngô nghê của mình. Khóa chúng tôi với hơn 200 sinh viên được chia ra ba lớp, mỗi lớp các bạn sẽ ứng cử và chọn ra Ban chấp hành lớp mình. Tôi đã bước lên ứng cử, tôi đã làm một việc mà trước đây và đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu động lực nào đã khiến tôi làm được điều đó, có lẽ là vì mong muốn thay đổi bản thân một cách mãnh liệt đã thôi thúc tôi. Đến bây giờ, tôi vẫn nhớ cái cảm giác run run khi giới thiệu về bản thân, khi nói ra những công việc tôi muốn thực hiện. Ban chấp hành lớp tôi rất đặc biệt, khi hai lớp còn lại lớp trưởng, lớp phó hoặc bí thư đều là nữ, thì lớp tôi, ban cán sự lại toàn con trai với lớp trưởng Hoài “14 năm kinh nghiệm làm lớp trưởng – tính luôn 2 năm mẫu giáo”, lớp phó Tín “Quảng Nôm” tự tin, chất phác và tôi, bí thư chi đoàn, một người con trai miền Tây mà các bạn tôi nhận xét là hiền, dễ bắt nạt (và sau này, các bạn tôi đã thừa nhận là sai lầm khi “nhìn mặt mà bắt hình dong”)

ĐỜI SỐNG SINH VIÊN - VĂN HÓA NGHỆ THUẬT

Hoài, Tín và tôi, ba sinh viên năm nhất với bao ước mơ, hoài bão cùng nhiệt huyết khi vừa bước chân vào giảng đường đại học, đã vạch ra nhiều kế hoạch cho lớp mình, nào là gắn kết tất cả mọi người, nào là quan tâm tới các bạn trong lớp nhất là về mặt tình trạng hôn nhân gia đình, nào là phải tổ chức sinh nhật cho các bạn,... Nhiều, rất nhiều kế hoạch đã được chúng tôi nghĩ tới. Nhiều khi ngẫm lại, tôi vẫn thấy buồn cười với một mớ kế hoạch dài như sớ Táo Quân mà chúng tôi đã vạch ra. Lúc đó, chúng tôi nghĩ đơn giản là, kệ, năm nhất mà, mình còn khối thời gian để thực hiện, trường cho học tám năm lận, lo gì (!).

Việc đầu tiên mà tôi làm được, có lẽ là cùng với Hoài và Tín tổ chức một giải giao hữu giữa khóa tôi – khóa 14 và các anh khóa 13. Một giải đấu “không thể nào quên” đối với tôi. Một giải đấu với nhiều lỗi trong khâu tổ chức, nhưng, đó là lần đầu tiên tôi chạy một chương trình, những sai lầm tôi mắc phải đã giúp đỡ tôi rất nhiều, từ đó, tôi mạnh dạn hơn, chủ động hơn trong nhiều thứ, tôi quen được nhiều anh chị khóa trên, và quan trọng nhất tôi đã có được những bài học quý giá về công tác đoàn. Sau giải giao hữu là Hội thao Khoa, tôi muốn có những trải nghiệm mới thế nên tôi đã xin tổ chức giải cờ vua – cờ tướng của khoa. Đó là một giải mặc dù đã cố gắng nhưng chúng tôi không thể tránh khỏi sai sót trong khâu tổ chức, đặc biệt là cách cư xử với các bạn tham gia, đôi lúc, tôi khó kềm chế bản thân, và cách ứng xử của tôi cũng chưa phù hợp, làm mất lòng vài bạn tham gia. Tôi cũng nhận nhiều ý kiến góp ý từ mọi người, mà nhờ đó, tôi cố gắng hoàn thiện mình hơn, tôi dần dần thay đổi cách ứng xử của mình, tôi học được cách kềm chế bản thân, nhường nhịn, hợp tác cùng mọi người.

Có lẽ, bản thân tôi thay đổi bởi nhiều thứ tình cờ và hình như bằng một phép nhiệm màu nào đó, tôi lại có thể vào ban chấp hành Đoàn trường và tình cờ lại đưa tôi đến với Tổ truyền thông – nơi tôi đang hoạt động, và cũng là nơi đã giúp tôi hoàn thiện bản thân mình. Lần đầu tiên được gặp mọi người ở tổ là vào một buổi chiều thứ sáu, tôi không nhớ ngày (hi vọng hôm đó không phải ngày 13), gặp các bạn trong tổ, tôi vẫn khá im lặng, nghe các bạn giới thiệu về mình, tôi cố gắng nhớ đến từng khuôn mặt, từng cái tên mà tôi sẽ làm việc cùng sau này. Ai cũng nói tôi hiền, tôi ít nói. Quả thật, lúc đó tôi im lặng thật, tôi vẫn còn giữ cái tính khó làm quen với người lạ mà đến giờ, tôi chỉ cải thiện được chút ít. Các thành viên của tổ vô cùng năng động, mọi người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, tôi cũng cố hòa nhập với mọi người, tôi tham gia một số buổi dã ngoại, tôi bắt chuyện với các thành viên trong tổ, và, như một thói quen từ năm nhất, tôi cũng điều tra tình trạng hôn nhân gia đình của các thành viên trong tổ. Tại đây, tôi rèn luyện được nhiều kỹ năng, tôi nói nhiều hơn, tôi hoạt bát hơn, tôi học được câu nói “Mạnh mẽ lên!” dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Tôi nhận được nhiều thứ, và tôi cũng đánh mất nhiều điều, tôi đánh mất sự nhút nhát, tôi đánh mất tính sợ đám đông, tôi đánh mất sự thụ động từ lúc nào không biết. Tại gia đình Truyền thông, nơi mọi người xem nhau như anh em, nơi có Hội “Chị em bạn dì” lúc nào cũng rôm rả, nơi có những con người tài năng trong thiết kế, chụp ảnh,... tôi hoàn thiện bản thân mình hơn. Tôi của ngày hôm nay so với tôi lúc mới bước vào Đại học là một hình ảnh đối lập. Khi nhìn lại, tôi cũng bất ngờ với những gì mình đạt được sau tất cả.

Nếu có ai hỏi, tôi có hối hận với con đường tôi đã chọn hay không, tôi sẽ khẳng định, khẳng định một cách chắc chắn là KHÔNG! Tôi sẽ bước tiếp trên con đường này, tôi sẽ lưu giữ những kỷ niệm buồn có, vui có vào một góc đặc biệt trong trái tim tôi để sau này, mỗi khi ngẫm lại, tôi có thể mỉm cười với những gì mình đã trải qua. Tôi đã, đang và sẽ sống như những gì tôi đã chọn, tôi sẽ sống với những chương trình chuẩn bị tất bật, những văn bản phải thức thâu đêm để hoàn thành, và với những con người sống với nhau như anh em một nhà...

Những ngày mưa của mẹ...

Mia

Sài Gòn tháng này, nắng hiên hiên bên cửa, gió hiu hiu bên má, hình như mùa mới đang lang thang đâu ngoài đó. Sáng được nghỉ học mà nó vẫn dậy sớm, ra quán, gọi một cà phê đen nóng, 1 mình lơ đãng ngắm từng giọt nước đen sệt nhỏ tí tách, như 1 kẻ rất rảnh rỗi và sành điệu. Con gái miền Tây, lên Sài Gòn chưa được ba năm, đã quen cái kiểu của mấy ông vào cà phê mỗi sáng, thềm ngồi quán, vì lúc đó mới thấy mình sống, vì được nhìn mọi người sống, tắt bật và xoay tròn giữa đất Sài Gòn đồng đánh. Sài Gòn không có mùa. Mưa nắng còn thất thường trong ngày, thì có phân biệt được mùa đâu, mà tại không phân biệt được mùa, nên Sài Gòn cứ ngày gió là lại mang cái cảm giác Tết Cà Mau về đây, trong cái quán cà phê nhỏ này, với đứa con gái vốn ở cuối trời sông nước miền Tây.

Mới nắng đó, trời ngoài kia đã âm ầm mưa. Ngồi trong quán, kế bên khuôn cửa kính, sạch sẽ, không chút bụi, không loang mưa, nó lơ đãng nhìn ngoài kia trắng xóa từng đợt mưa dội xuống, nhìn nước cà phê đen quánh trong cái ly sứ trắng bóc sang trọng, tay vẫn lướt nhanh trên bàn phím máy tính xem ai like hình mình mới đăng, ai vừa bình luận cái status mình mới viết, ai quan tâm mình và hài lòng đáp lại bằng những cái cười nhẹ mà chỉ riêng mình thấy. Với vài người bạn lạ, đôi lần cũng nói lời cảm ơn, rồi cũng quan tâm người ta như vậy, lặng lẽ, dẫu là lặng lẽ, nhưng ít ra cũng ngó tới nhau trong đời đôi lần, và thậm

cám ơn thế giới ảo đã cho nó những người bạn thật...

Nực cười thay, vậy mà đứa con gái đó đã không biết ngó tới mẹ nó được mấy lần trong đoạn đời gần 20 năm của nó. Mưa này, một hôm nào đó, chắc mẹ nó đang lo vụ thả tôm. Tôm con mới thả xuống mà mưa thì chắc chết trắng, mẹ sẽ lại điện lên than vãn với nó. Ngoài miệng nó vẫn dạ dạ nhưng trong lòng rất bức bối: "Gì mà tôm chết hoài, than hoài không ngán cái điệu này hả trời. Lúc nào hỏi tôm tép cũng chỉ có nhiều đó, lúc nào cũng than nhiều đó, bộ không biết làm gì khác để kiếm tiền hay sao!?". Mấy hôm trước, mẹ nó còn chạy xuống xuống Ủy ban xã học tập gì đó, về, mẹ điện lên kể: "Người ta kêu mẹ đi thi kể chuyện tám gương đạo đức Hồ Chí Minh, kể chuyện cho vui thôi, mà mẹ quên hết chuyện rồi, sao hồi xưa mình nhớ nhiều lắm mà ta, con có chuyện nào không, nhắn tin gửi về cho mẹ.". "Gì?Viết nguyên câu chuyện bằng tin nhắn á hả, ai mà viết nổi, mẹ. Thôi, để rảnh con đọc cho mẹ viết".Thì nói vậy chứ nó nghe cũng bức mình lắm rồi. Ai đời lại viết nguyên câu chuyện bằng tin nhắn hay đọc-viết giống kiểu học chính tả hồi cấp 1 qua điện thoại bao giờ. Nhưng hôm sau để mẹ khỏi lằng nhằng nó cũng gọi về kêu "Còn dư mấy chục phút lúc này đang kí cuộc gọi nè, để con đọc cho, mà mẹ viết nhanh nhanh nha, chứ viết chậm quá, không kịp đâu, hết tiền điện thoại". Vậy là nó đọc, nó đọc 3 lần mỗi câu, mà mẹ nó vẫn không viết kịp, đọc

chậm mà mẹ nó viết còn chậm hơn, tới nỗi nhiều lúc bức mình, nó gắt lên, tự nghĩ “còn có mấy chục phút mà viết hoài không xong trời, viết kiểu này bức bội quá đi, thi thố gì bộ hết người hay sao ớ”. Rồi giọng nó gắt lên mấy lần khi đọc câu tiếp theo cho mẹ, và không hề nén lại tiếng thở dài mệt mỏi, ngụ ý than phiền. Nó nghe đầu dây bên kia mẹ nói vội “rời, rời”. Nó đọc tiếp, sau đó nghe mẹ im thinh, lâu lâu chỉ “ừ, ừ”. Hết đầu gần năm chục phút, mẹ nó viết xong được câu chuyện ngắn ngủn, chắc chừng 2 mặt giấy của cuốn vở hiệu Mèo Dẹp ngày xưa... Chợt, nó bâng khuâng. Cũng mưa này, ngày nó mới học cấp một, tung tẩy váy đỏ áo trắng đến trường, mẹ thương, sợ dơ váy đẹp của con gái, cõng nó đi từ nhà xuống xuống dưới mé sông, chờ nó tới trường, rồi cõng nó từ cái xuống ngoài bến lên tận lớp học. Hôm đó mưa lớn lắm. Nó nằm ấm êm trên lưng mẹ, coi đó là bổn phận của bậc sinh thành, mà nó đâu biết rằng, mẹ đã phải bầm mạnh đầu ngón chân xuống đất cho khỏi té...Mới đó đã mười mấy năm rồi.

Chắc nó sẽ còn vô tâm, vô tình, nếu ngày hôm qua cô đánh máy ngoài huyện không gọi lên kêu “Con có cầm cái chuyện hôm trước con đọc cho mẹ con ghi hông? Dò lại cho cô, cô đọc không hiểu.”.Sài Gòn chiều hôm qua nhẹ gió, dịu nắng, nên có vẻ lòng nó bình yên, lâu lắm mới cảm nhận mọi thứ nhẹ nhàng, thanh thản và không gắt gỏng. Hôm qua hình như nó hiền. Lật cuốn sách Những mẩu chuyện về tám gương đạo đức Hồ Chí Minh, nó dò lại cho cô, đọc lại đầy đủ từng câu từng chữ cho cô đánh máy, loáng thoáng nghe đầu dây bên kia gắt gỏng: “Khoan khoan, cái bà này ghi thiếu tùm lum, hèn chi không hiểu”. Hơi cảm thấy khó chịu khi nghe giọng cô gắt lên, nó sựng lại. Mẹ ghi thiếu chữ, chắc phải thiếu nhiều người ta mới không hiểu. Nó nhớ lúc mình đọc rồi gắt lên, mẹ chỉ im thinh và “ừ, ừ”, mẹ không bảo nó đọc lại...Lúc đó, hẳn mẹ đã tủi thân lắm, hẳn bên kia không chỉ đơn giản có những “ừ, ừ” mà còn cả nước mắt rất mặn, hẳn lúc đó mẹ thấy mình phiền phức, dư thừa, bất lực và hẳn mẹ thấy mình bị bỏ

roi...Tự dưng, nước mắt nó trào ra, xót xa, ân hận vô cùng.

Ngày còn con gái, mẹ trốn nhà đi nghĩa vụ quân sự, rồi được đào tạo thành y tá. Chắc mẹ đã nhanh nhẹn đến thế nào, đã giỏi giang và oách đến thế nào mới được khoác lên mình cái áo trắng của nữ y tá quân y. Nhưng rồi vì thương ngoại một mình, mẹ từ bỏ ước mơ, về ở với ngoại, chăm sóc cho đến khi ngoại mất, rồi mẹ lấy cha, rồi sinh ra anh em nó, và quên hẳn ước mơ ngày trẻ của mình, để bây giờ mẹ muốn tham gia cuộc thi kể chuyện này, để vui trọn niềm vui cùng với kí ức - thời mà mẹ từng trẻ trung và tràn đầy nhiệt huyết. Có mấy lần vào bệnh viện huyện, gặp mấy bác sĩ vốn là đồng đội cũ, hình như mẹ hay lảng tránh, chắc mẹ tủi thân. Ngày trước, nếu vì chính mình, giờ chắc mẹ cũng như họ, sang trọng, thông dong, đẹp đẽ, gánh nặng cơm áo gạo tiền vất vả của mẹ không chỉ biết trông cả vào cái đầm tôm mà mỗi lần mưa là chết trắng, hoặc ít ra mẹ cũng đủ uy để dạy bảo nó – đưa con gái gai ngạnh, vô tâm vô tình này. Có lẽ, vì cả đời mẹ sống cho người khác, vì ám ảnh chẳng lo cho nó được đủ đầy như mấy đứa bạn, mẹ tự nhận mình là người có lỗi, và chấp nhận tính khí của nó như thể bù đắp cho những thứ vật chất mà vì mẹ không giàu nên nó không có.

Mưa vẫn ào ạt. Đầy nhẹ cánh cửa sổ quán, nó cảm nhận làn gió lạnh như đầm nước mưa đang phủ vào mặt, nhắc nhớ đời mẹ trải qua những cơn mưa như thế nào. Ly cà phê đặc quánh đã lạnh ngắt từ bao giờ. Nhấp ngậm cà phê vào cổ họng, nó nghe đắng chát, nhưng tỉnh táo. Sài Gòn đông đảo, xiu nữa nắng sẽ ngập cho coi, rồi nó lại thấy mùi quê nhà ở quanh đây. Ừ thì còn lâu lắm mới đến Tết, mới lại về nhà, nhưng ít ra thì nắng lên, nó sẽ ra ngoài kia mua cái thẻ cào điện thoại, rồi gọi về kêu mẹ kể chuyện tám gương đạo đức Hồ Chí Minh cho nó nghe thử coi được chưa, rồi sẽ soạn tin nhắn đầy đủ lời yêu thương gửi về cho mẹ, cả lời xin lỗi nữa. Sài Gòn hôm nay có mưa.

Những ngày thật nhạt

Thủy Trúc

Tại sao
ngày ấy em buông tay anh
để rồi những ngày này
em thấy mình thật nhạt...?

(Một cảm giác khi một con người cứ nhớ
về những ngày tháng cũ kỹ, chạnh lòng khi
mình đã để mất những điều chân thành)

Khi con rạch nhỏ đã từng quen trở nên xa
lạ, khi những dấu chân đã từng cùng hướng
trở nên trái chiều thì là lúc em biết chúng mình
đã trở nên nhạt nhòa...bởi em...

Em nhớ ngày trước, khi em và anh cùng
nhỏ Miên cứ vô tư chèo ghe dọc con rạch
để hái những bông bần trắng tinh. Anh nói
rằng nó còn có tên là Thủy Liễu. Và cái tên
Thủy Liễu ấy đã thân quen với chúng ta
trong suốt những tháng ngày của tuổi cấp
sách đến trường.

Em không biết mình mến màu trắng bông
bần hay mến đôi tay của anh bạn chèo ghe
đưa em và nhỏ Miên thả hồn với mênh mông

sông rạch mà... em lại thương những tháng
ngày ấy đến thế. Và rồi nhỏ Miên bước chân
lên phố thị cùng cuộc sống an vui bên người
cha mà nó đã không biết mặt trong suốt
những năm tháng trước đó. Em không biết
nó có vui không nhưng em thấy ánh mắt nó
đượm buồn...

Anh biết em buồn, em biết anh buồn, nhưng
chúng mình cũng vui cho sự trọn vẹn của nó
sau bao năm mẹ con nó đã phải méo mó với
cuộc đời. Và cũng kể từ đó, chỉ còn em và
anh buồn vui cùng bông bần trắng. Và cũng
kể từ đó, em biết mình không chỉ thương mến
đôi tay của anh bạn chèo ghe đưa em thả hồn
với mênh mông sông rạch, mà còn thương
mến một trái tim thật hiền.

Anh còn nhớ không! Buổi chiều hôm ấy,
con gió cứ lay lay nhánh bần xanh trái quắn
xuống tận mặt nước. Gió rạch mát và thật
tươi cứ kéo tóc em bay giữa trời chiều thanh
bình. Những cây bần cứ thay nhau nở hoa rồi

cho trái làm cả một khúc rạch nhỏ trắng xóa màu thủy liễu và xanh um màu của lá của trái. Anh nhẹ nhàng hái một cái bông trắng cài lên mái tóc ngà ngà màu nắng của em và nói:

- Nhìn em cười như màu trắng bông bần.
... Và mình thương nhau từ đó.

Đó là ngày chúng mình chuẩn bị thi đại học!

Tuổi thơ rồi cũng sẽ qua đi, tuổi hồng rồi cũng sẽ qua đi. Em lên phố thị để trở thành cô sinh viên đại học, để hiện thực hóa ước mơ làm nhà thiết kế thời trang. Anh cũng lên phố thị để trở thành chàng sinh viên đại học.

Nhưng...

Anh đã chối bỏ tương lai tri thức đại học, về quê tiếp quản cơ ngơi của tía má để theo đuổi một tri thức khác. Cuộc đời có thật nhiều bề dâu, và những bề dâu ấy không phải ai cũng giống như ai. Em biết, cái “bề dâu” của anh thật lớn, lớn lắm... lớn đến nỗi em không thể tìm được anh của năm tháng xưa. Em chỉ biết trái tim anh vẫn thật hiền.

Nhưng...

Em đã từ chối trái tim thật hiền ấy vì những lý do rất “hiền” của tuổi đời vừa đôi mươi. Em cứ quần quanh theo đuổi những chân trời mới mà bỏ quên đi một khúc rạch thật yên bình. Em biết chính em đã làm cho những yêu thương của ngày xưa trở nên nhạt nhòa, đôi tay em không còn để anh nắm nên nó cứ lạnh dần màu của thời gian.

Một năm rồi kể từ ngày mình xa nhau, cho đến bây giờ, khi em đang đứng trước vô số nẻo đường mình cần chọn bên ngoài cánh cổng đại học kia. Bỗng dưng em thấy mình lạc lõng, những ngày này với em thật nhạt. Những cảm giác trong em cứ băng quơ, nó như có vô số những tia màu lạnh đan xen nhau, bầu vúi nhau, vịn chặt nhau không cho em tìm được một tia nào hoàn mỹ.

Bất chợt em nhớ đến câu hỏi của nhỏ Miên, một câu hỏi mà chính em vẫn chưa dám tìm một câu trả lời:

Tại sao ngày ấy em buông tay anh để rồi những ngày này em thấy mình thật nhạt...?

Người ta có thể yêu và bỏ nhau vì cái gì? Vài câu chuyện tình yêu kì cục của SV thời 5X

Lão Già - 28.12.2014

Người ta có thể yêu vì ty tỷ lí do – mà trong đó có vô vàn lí do nhạt hoét, vớ vẩn, thậm chí khủng thật là khủng.

Ở một lớp nọ có một nàng kia. Buổi lao động giúp dân về, trong cả đám sinh viên ào ào nhào xuống mương vừa rửa tay chân bùn đất vừa té nước, đuổi nhau chạy nhắng nhít, nàng chợt thấy 1 chàng thần nhiên kì cợt tỉ mỉ từng cái móng chân. Lạ. Lén nhìn thêm lần nữa. Lần nữa. Và lần nữa. Có chút tò mò. Có chút vui vui. Rồi từ ấy, nàng để ý mọi hành vi cử chỉ của chàng trong sự hiếu kì kiêu mỗi cảm tình trong leo lẻo...

Cũng ở lớp ấy có một nàng nọ. Buổi coi truyền hình trong căn phòng đông nghịt, giữa muôn ngàn tiếng râm ran, dường như ai cũng cố nói to hơn người để tạo sự chú ý - dù toàn những nhận xét linh tinh - thì nàng bỗng nghe thấy một giọng trầm, đủ cho người bên cạnh nghe, một nhận xét cực kì điềm đạm, chuẩn không cần chỉnh... Lạ. Lén nhìn thêm lần nữa. Lần nữa. Và lần nữa. Có chút ngưỡng mộ. Có chút vui vui. Rồi từ ấy, nàng để ý mọi hành vi cử chỉ của chàng trong sự hiếu kì kiêu mỗi cảm tình trong leo lẻo...

Ở một lớp khác có một nàng khác. Ra chơi. Máy chụp người thần nhiên đi qua cây bút rơi nằm ngay dưới chân dãy bàn đầu. Nàng cứ lặng lẽ

quan sát và đang định chán đời vì sự vô ý thức của những trí thức tương lai thì...Chàng đi qua, nhìn thấy, cúi xuống, nhặt lên, lau bụi và đặt lên bàn. Ồ! Có chút cảm kích. Có chút vui vui. Rồi từ ấy, nàng để ý mọi hành vi cử chỉ của chàng trong sự hiếu kì kiêu mỗi cảm tình trong leo lẻo...

Ở một nơi kia có một nàng ấy. Trong một bữa ăn cùng những người bạn mới quen, nàng bối rối và nhút nhát không biết nhét mấy cái lá dấp cá tanh ngòm vào đâu thì một tiếng nói đủ để 1 mình nàng nghe: “Bỏ vào bát tôi nè”. Mừng hơn trúng số. Có chút biết ơn. Có chút vui vui. Rồi từ ấy, nàng để ý mọi hành vi cử chỉ của chàng trong sự hiếu kì kiêu mỗi cảm tình trong leo lẻo...

Nhưng, tất cả những câu chuyện ấy đã không đi tới khúc nào cả, chỉ là cái dấu cho một thời nông nổi của những nàng, những chàng ngây thơ vô số tội.

Người ta cũng có thể bỏ “bạn tình” vì ngàn ấy lí do mà rõ ràng là có đến vài trăm ngàn lí do cực kì nhảm nhí, thậm chí điên rồ hơn mọi cơn điên dài hạn nhất.

Ở một lớp nọ có một nàng kia. Nàng (học ngành văn) đang cảm tình thắm thiết với một chàng (khác ngành). Bỗng một tối, đứng đứng chạy từ đâu về, nàng giận dữ tuyên bố với bạn bè: “Tao bỏ hẳn rồi. Hôm nay tao mới

biết, ai đời, hần không biết Nguyễn Du là ai!”.

Cũng ở lớp ấy có một nàng nọ. Trong hàng lô xích xông các vệ tinh xoắn xuýt xoay quanh, nàng lập dự án sẽ “đầu tư cổ phiếu” cho 1 chàng “chết đứ đừ” luôn. Hôm ấy, nàng đang ngồi trong phòng chàng ở khu tập thể chơi, bỗng 1 anh bạn chạy qua gọi: “Ra mua cam không, có cam Vinh ngoài cổng kia”. Chàng gọi với theo: “Bao nhiêu 1 cân?”. Lập tức, “cổ phiếu” của chàng mất giá vùn vụt. Vài ngày sau, nàng tuyên bố “xóa dự án” vì “không thể chấp nhận 1 tên con trai lại quá quan tâm đến giá cả 1 cách tầm thường như vậy”.

Ở một lớp khác có một nàng khác. “Tình trong như đã, mặt ngoài còn e” với anh chàng đẹp giai như thần tượng sao Tàu, bỗng một ngày kia, nàng thấy chàng đi 1 đôi dép tông Lào (dép kẹp) màu xanh. Thần tượng đổ đánh uỳnh.

Còn nàng ấy. Ở quán nước lề đường ra, nàng đứng trông xe, chàng vào trả tiền. Không biết li nước cam vắt nàng uống giá bao nhiêu, từ xa, nàng chỉ nghe tiếng chàng rên lên: “Sao mắc thế!” và thấy một vẻ mặt đau xót trầm trọng. Thật ám ảnh. “Rồi từ đây, mình cách xa, duyên tình thêm nhạt nhòa” – nàng chỉ biết tiễn chàng bằng câu hát buồn như mắt họ khẩu...

Phú Yên Trong Tôi

Huynh Hieu

Cũng đã gần hai năm kể từ Mùa hè xanh mà tôi đã tham gia với bao kỷ niệm đẹp về tình đồng đội, tình anh em, tình đất và tình người Phú Yên. Tôi vẫn còn nhớ rõ đến từng chi tiết, từng con đường, ngôi nhà, bờ cây, giếng nước, gốc mận, quả bơ, những người bạn, anh em, người dân,... Mỗi lần nghĩ đến lòng vẫn thấy bồi hồi xúc động, cứ như là mới ngày hôm qua.

Ngày 13/07/2014, 21 chiến sĩ mùa hè xanh từ ngôi trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật Tp.HCM cùng đặt chân đến mảnh đất An Xuân trong sự tiếp đón nhiệt tình của địa phương. Mọi thứ đều mới lạ, từ khí hậu, cảnh vật đến con người, giọng nói... Đây là lần đầu tiên tôi đi xa đến thế, đến mảnh đất đầy nắng và gió này. Nơi chúng tôi đến là nơi đã hơn sáu tháng không mưa, nơi có những chiến tích lịch sử hào hùng, có địa đạo Gò Thi Thùng, có lễ đua ngựa, có những rừng cây, con suối... Thật bất ngờ,

hôm chúng tôi đến trời bỗng đổ mưa, mọi người bảo rằng các chiến sĩ MHX đã mang mưa từ thành phố về vùng quê này.

Chúng tôi cùng chung sống trong một mái nhà chật hẹp, dù thiếu thốn nhiều thứ từ lương thực đến nguồn nước sinh hoạt, nhưng nhờ vậy mà chúng tôi được rèn luyện sức chịu đựng, tinh thần vượt lên mọi khó khăn, để biết quý trọng những thứ đang có. Mỗi ngày trôi qua, cuộc sống của những chiến sĩ tình nguyện tràn ngập niềm vui và tiếng cười. Sáng đi làm ruộng, sửa điện, dọn rác, làm cỏ, sửa đường, dạy học, dạy trẻ em các trò chơi tập thể, phụ giúp người dân, tối về cùng quây quần trong bữa cơm của "má" và chị nuôi. Những khuôn mặt sinh viên đã sạm đen đi rất nhiều nhưng luôn rạng ngời vì tình người rộng mở.

Xa thành phố tấp nập, ồn ào và bận rộn lo toan, chúng tôi đến đây để góp một phần nhỏ sức mình, chia sẻ cuộc

sống vất vả, thiếu thốn với bà con ở một miền quê nghèo khó, xa xôi và cũng để trải nghiệm những điều thú vị trong cuộc đời sinh viên. Cùng sống, cùng làm việc, cùng ăn, ngủ, tập thể dục buổi sáng, mọi người quan tâm lo lắng cho nhau như một gia đình. Và chính nhờ chuyến đi này, chúng tôi phát hiện ra những tài năng, khả năng, những điều đặc biệt của nhau, và biết rằng, mỗi con người là một câu chuyện thú vị.

Phú Yên nhiều nắng và gió, xa xôi, khó khăn, nhưng người dân đậm tình nặng nghĩa, luôn giúp đỡ chúng tôi, chia sẻ những con cá, trái mít, quả bơ và cả tình thương yêu đùm bọc mà suốt cuộc đời này chúng tôi không thể nào quên.

Thời gian cứ lặng trôi, cuộc sống bận rộn tưởng đã tràn lấp lên tất cả, nhưng thật lạ lùng, tình đồng đội, tình đất và tình người Phú Yên vẫn mãi mãi đọng lại trong trái tim mỗi chúng tôi.

Góc Sinh viên

Trong giờ sử, giảng viên hỏi Tuấn:

- Em hãy cho biết trận Waterloo, người Pháp hay người Anh thắng trận?
- Thưa cô, em có xem trận này trên tivi... nhưng lúc có kết quả cuối cùng của trận đấu thì điện cúp đột xuất ạ!

Giờ vật lý, giảng viên nói với Ted:

- Em hãy nhắc lại cho toàn lớp nhớ về tốc độ của âm thanh?
- Thưa thầy, em không chắc lắm, vì thính giác của em đang có vấn đề ạ.

Giáo sư hỏi một sinh viên:

- Phản ứng dây chuyền là gì?
- Thưa giáo sư, giống như khi ta bơi theo để bắt một con cá chép thì phía sau có một con cá sấu đang đuổi theo ta...

Một giáo sư nói với một sinh viên ngủ gật trong lớp:

- Anh không thấy bất tiện khi tôi đang giảng bài mà anh ngủ gật sao?
- Thưa giáo sư, không có gì, xin giáo sư cứ giảng tự nhiên ạ!

Thầy giáo điểm danh: An, có không?

Dưới lớp: Dạ...

Thầy tiếp: Bình, có không?

Dưới lớp: Vâng...

Thầy tiếp: Công, có không?

Dưới lớp: Thưa có!

Thầy nhắc kiếng: Ủa, lớp này thưa mỗi em một kiểu ha!

Dưới lớp: Dạ, để thầy hồng phát hiện ra cùng một đứa thưa đó thầy!

Logic học

Trong tiết logic học, giáo sư nói sinh viên:

- Ví dụ nhé, nhà em nuôi có con bò nào không?
 - Có ạ...
 - Vậy theo logic, nhà em có một đồng cỏ, đúng không nào?
 - Đúng ạ!
 - Vẫn theo logic, em có một căn nhà bên đồng cỏ?
 - Ôi, đúng ạ!
 - Vì em có ngôi nhà tuyệt thế, chắc là em sẽ có tiền rủng rỉnh đôi chút?
 - Dĩ nhiên thưa thầy!
 - Và vì thế, theo logic em sẽ có bạn gái?
 - Thật tuyệt, chính xác thế...
 - Và vì em có bạn gái, suy ra em không phải dân đồng tính luyện ái...! Đó là logic!
- Quá thích về môn logic này, chàng sinh viên chạy đi tìm bạn để khoe:
- Này, nhà mày có con bò nào không?
 - Không!
 - Theo logic... vậy là mày bị đồng tính luyện ái!

Thầy giáo:

- Em hãy cho thầy biết: Mặt trăng và Châu Phi cái nào gần ta hơn?

Học sinh:

- Tất nhiên là mặt trăng ạ!

Thầy giáo:

- Tại sao?

Học sinh:

- Bởi vì mặt trăng chúng ta nhìn thấy, còn Châu Phi thì không ạ.

CHÙM THƠ MÙA HẠ

Vũ Thị Ngọc Thu

Mùa hạ luôn nghe nắng
Roi trên phím dương cầm
Mỗi người về một phía
Thánh thót bài chia ly

Mùa hạ ướt cơn mưa
Còn mình tôi góc phố
Nhớ xa xăm một người
Đã rồi xa thật xa

Mùa hạ buồn thăm thẳm
Còn lại một mình tôi
Ngồi nghe tiếng ve vang
Ngỡ có người ngóng đợi

Hạ Buồn

MÙA HẠ ƠI

Mùa Hạ ơi đến rồi
Phượng đỏ một vùng trời
Tà áo dài gấp lại
Khoảng xa nhớ mênh mang

Mùa Hạ vẫn hiền ngoan
Vội tôi như người bạn
Vòng tay nắng vàng ươm
Viết lên câu hẹn hò

Mùa Hạ mùa chia xa
Bạn mình không còn gặp
Tạm chia tay 3 tháng
Bạn mình có nhớ không?

Quê Tôi

*Quê nhà thương nhớ
Mười mấy năm cách xa
Vẫn đầm sen ngát hương mùa Hạ
Con chuồn chuồn thấp thoáng cánh bay*

*Cánh đồng bên nhà vàng trĩu hạt
Tôi nhớ về ngày xa xưa
Ngày tôi cùng lũ bạn chân trần đi tìm hương cốm
Trưa hè hanh nắng vẫn rộn tiếng reo hò*

*Tôi về quê nghe lòng vui rộn rã
Không đâu bằng quê nhà
Nơi tôi lớn lên cùng lũ bạn
Đuổi theo những giấc mơ đến tận phương trời*

Đi Qua Mùa Hạ

*Tôi đi qua mùa Hạ
Một mùa Hạ nên thơ
Một mùa đẹp như mơ
Vạt áo như sương sớm*

*Dám cỏ ngấm bầu trời
Tôi ngồi nghe gió hát
Hương thoảng bay mùi cỏ
Hun hút một màu xanh*

*Tôi đi qua mùa Hạ
Nghe giọt mưa thì thầm
Chuyện tình của mùa Hạ
Lòng xao xuyến mênh mông*

CHUYÊN THAM QUAN NHÀ MÁY HYOSUNG VIỆT NAM

Lê Văn Bảo

Theo dõi trang Fanpage của Phòng Quan hệ công chúng & Doanh nghiệp của Trường, tôi đã thấy thông tin về việc tham quan công ty Hyosung Việt Nam tại Khu Công nghiệp Nhơn Trạch 5, Đồng Nai. Thế là tôi tìm hiểu về công ty trên mạng và biết Hyosung là một trong những tập đoàn lớn trên thế giới, hoạt động trong nhiều lĩnh vực đặc biệt là sợi, nguyên liệu làm lốp xe ô tô. Cảm thấy thích thú và muốn tìm hiểu thêm về công ty này, tôi quyết định đăng ký tham gia và cũng không quên mời bạn bè mình đăng ký đi cùng.

Ngày 12/4/2016, tôi cùng các bạn sinh viên được đi tham quan công ty TNHH Hyosung Việt Nam. Ngay từ sáng sớm, 2 chiếc xe của Công ty đã chờ sẵn đón chúng tôi trước siêu thị của trường, đúng 7h30, xe khởi hành. Tuy đường hơi xa, nhưng mọi người trò chuyện rôm rả và thích thú ngắm cảnh vật vùn vụt 2 bên đường thì con đường dường như ngắn lại. Khoảng 8h30, chúng tôi đến công ty. Ngay từ cổng vào, một cái băng-rôn “Chào

mừng các bạn sinh viên Trường Đại học Sư phạm Kỹ thuật đến tham quan công ty Hyosung Việt Nam” đã khiến chúng tôi vô cùng tự hào và cảm thấy mình được đón tiếp thật nhiệt tình, chu đáo và tôn trọng. Ở Hội trường của công ty, chúng tôi được gặp gỡ đại diện Ban Lãnh đạo công ty, các anh chị trưởng phòng, nghe các anh chị giới thiệu về công ty, chia sẻ về công việc của các anh chị tại nhà máy, các cơ hội việc làm đối với sinh viên, cũng như là các phúc lợi khi trở thành nhân viên chính thức tại công ty. Chúng tôi cũng được trò chuyện, hỏi đáp cùng các anh, chị một cách thân mật và hào hứng, các bạn sinh viên dường như rất thích thú với môi trường làm việc tại công ty, nên có rất nhiều câu hỏi dành cho các anh chị. Chúng tôi còn được công ty tặng quà, mỗi bạn sinh viên được nhận 1 phần quà là 2 cái khăn rất đẹp có in tên của Công ty, được gói trong hộp quà một cách tỉ mỉ và cẩn thận (điều này càng làm chúng tôi thêm thiện cảm với công ty).

Công ty Hyosung Việt

Nam tặng quà cho các bạn sinh viên tới thăm công ty

Rời Hội trường, chúng tôi được tham quan nhà máy - giây phút mà chúng tôi hào hứng và mong chờ nhất. Được các anh chị dẫn tham quan nhà máy sản xuất sợi, cảm nhận ban đầu của tôi là nhà máy thật lớn, nhà máy sản xuất ra rất nhiều các loại sợi, mỗi loại sợi được sử dụng vào các mục đích khác nhau. Chúng tôi được tham quan qua các phòng ban, trò chuyện, hỏi đáp cùng các anh chị tại các phòng ban đó. Điều gây ấn tượng đối với tôi là môi trường làm việc trong công ty sạch sẽ đến bất ngờ cũng như là các dây chuyền sản xuất của nhà máy gần như là được tự động hoá hoàn toàn. Được đi, nhìn và tiếp xúc với một môi trường làm việc máy móc thực tế như vậy khiến cho tôi và các bạn sinh viên cảm thấy rất hào hứng và thích thú. Chúng tôi được trải nghiệm những gì mình học trên lớp, biết được một quy trình làm việc tại nhà máy là như thế nào, từ đó chúng tôi hình dung được công việc của một người kỹ

sư sau khi tốt nghiệp làm việc tại nhà máy, và rồi chúng tôi biết mình sẽ phải cố gắng học tập chuyên sâu vào những chuyên ngành mà mình đã chọn, tham khảo thêm những gì để đáp ứng được nhu cầu của doanh nghiệp, nhà máy. Nếu được làm việc đúng chuyên môn kỹ thuật ngay khi tốt nghiệp sẽ là một điều mà mỗi sinh viên chúng tôi luôn luôn mong muốn. Vì thời gian có hạn; nhà máy thật lớn và có nhiều qui trình sản xuất, nên chúng tôi chưa thể được xem hết toàn bộ nhà máy,

thật tiếc, nhưng hy vọng là chúng tôi sẽ được trở lại vào một dịp khác.

Trước khi nói lời chào tạm biệt, chúng tôi được chụp hình kỷ niệm cùng Ban Lãnh đạo công ty và ra về trong sự vui vẻ và hài lòng về chuyên tham quan này. Tôi nghĩ rằng mỗi sinh viên chúng tôi đã có thêm động lực và phương hướng học tập thật đúng đắn, thiết thực và mong muốn sẽ được trở thành nhân viên của công ty TNHH Hyosung Việt Nam vào một ngày không xa.

Công ty Hyosung Việt

Nam chào đón đoàn sinh viên ngành CN&KT Tự động hóa

Khoa Điện và Khoa Khoa Chất lượng cao tới tham quan

Xin Chân thành cảm ơn các thầy, cô Phòng Quan hệ Công chúng & Doanh nghiệp, Khoa Điện-Điện Tử và Công ty TNHH Hyosung Việt Nam, đã tạo điều kiện cho chúng em được tham quan công ty. Chúc các thầy, cô và toàn thể các anh chị nhân viên công ty nhiều sức khỏe. Chúc công ty luôn luôn thành công.

LÝ QUANG DIỆU

BẢN VỀ TRUNG QUỐC, HOA KỲ VÀ THẾ GIỚI

*G. Allison, R.D.BlackWill, A.Wyne
Trần Hoàng Thị Thơm*

Tài năng trị quốc Lý Quang Diệu - với kỳ tích biến Singapore thành một trong 4 con rồng châu Á - là điều không cần bàn cãi. Tiếp cận nhà lãnh đạo này đã đem đến cho tôi sự kinh ngạc trước tư duy sắc bén và hiện đại của ông. Tôi không có tham vọng tóm tắt được hết những tư tưởng kiệt xuất ấy cho bạn chỉ trong cuốn sách này, nhưng với 200 trang sách ngắn ngủi, đúc kết từ hơn 350 bài viết, bài phát biểu, tác phẩm, hồi ký của chính Lý Quang Diệu và những cuộc phỏng vấn của 3 tác giả với ngài thủ

tướng thì bản thân nó đã là một công trình tóm tắt tuyệt vời - miêu tả chân dung một tư tưởng phong phú và độc đáo. Dù vậy, tôi cũng xin được phép chia sẻ ở đây những điều tâm đắc nhất, hi vọng đem lại cho chính mình và mọi người một chút ít ánh sáng mới mẻ trên con đường tìm hiểu cách thức thế giới được vận hành bằng những tư tưởng lỗi lạc (và kém lỗi lạc) như thế nào.

1. Lý Quang Diệu bản về Trung Quốc

Sự thức tỉnh “Giấc mơ Đại Trung Hoa” – giấc mơ phục hưng những hào quang xưa

với vận mệnh bá chủ trung tâm, là sức mạnh khó cưỡng đối với tham vọng trở thành cường quốc số 1 của Trung Quốc. Họ sẽ khôn ngoan thực hiện giấc mơ này bằng việc mở rộng tầm ảnh hưởng thông qua kinh tế với các chính sách “trỗi dậy hòa bình” (một thuật ngữ nghịch lý – vì bất cứ sự trỗi dậy nào cũng sẽ khiến người ta giết mình, nhưng đã được lựa chọn). Họ sẽ không đối đầu với Hoa Kỳ bằng quân sự - mà bằng việc học hỏi phát triển công nghệ, tận dụng và phát triển nguồn nhân lực cũng như hút các nền kinh tế khác phụ thuộc vào thị trường 1,3 tỉ dân đang tăng trưởng và các khoản đầu tư ngày càng lớn ra nước ngoài. Trung Quốc đang xây dựng lực lượng và chờ đợi thời cơ – họ không vội vàng.

Tập Cận Bình có cuộc đời cam go hơn Hồ Cẩm Đào – người thắng tiến mà không có bất kỳ trở ngại nào trong sự nghiệp. Ông ấy kín đáo – luôn nở nụ cười dễ chịu dù điều bạn nói có làm ông khó chịu hay không. Ông ấy có lý trí cứng rắn – giống như Nelson Mandela, không cho phép những bất hạnh và đau khổ cá nhân làm ảnh hưởng đến phán quyết của mình. Ông ấy ẩn tượng.

2. Tương lai Hoa Kỳ

Hoa Kỳ sẽ trải qua giai đoạn gặp ghềnh với các khoản nợ và thâm hụt, nhưng tôi tin chắc rằng nước Mỹ sẽ không tụt xuống hàng thứ hai. Hoa Kỳ đã chứng minh khả năng đổi mới và hồi phục mau chóng tuyệt vời của mình trong lịch sử. Nền văn hóa của những ý tưởng đổi mới – những trung tâm công nghệ, phát minh; nền kinh tế khởi nghiệp mạnh mẽ và thực dụng, xã hội thu hút nhân tài và tiếng Anh – ngôn ngữ của những hệ thống mở, của khoa học, công nghệ, sáng chế, ngoại giao, kinh doanh, giáo dục,... là thế mạnh nổi bật của nước Mỹ.

Nền dân chủ với chế độ Tổng thống và sự sa sút của xã hội dân sự là hai vấn đề cơ bản cản trở sự phát triển ổn định của nước Mỹ. Các vị tổng thống sẽ không thể đắc cử nếu họ

cho người dân một liều thuốc đắng. Có một sự tránh né các vấn đề cấp thiết của quốc gia: thâm hụt ngân sách, nợ công, thất nghiệp,... giữa hai Đảng Dân Chủ, Cộng Hòa; và các vấn đề hóc búa bị chuyển giao giữa các thế hệ cử tri mà không được giải quyết. Thắng cử, trên quy mô rộng lớn, là một cuộc thi quảng cáo và quảng bá. Các chính sách an sinh là vũ khí tranh cử hiệu quả - nhưng nó tiềm ẩn nguy cơ gây thâm hụt ngân sách và nợ công, cũng như hủy hoại động lực phấn đấu của người dân. Bên cạnh đó, xã hội Hoa Kỳ quá chú trọng đến tự do cá nhân, nhưng chính ý tưởng về tính ưu việt của cá nhân cộng với đa văn hóa sẽ phá tan nước Mỹ: luật pháp và trật tự ngoài vòng kiểm soát - súng ống, ma túy, bạo lực, cưỡng hiếp, cướp bóc,...; cách biệt giàu nghèo; tội phạm được bảo vệ bằng những quyền con người thái quá; quyền cá nhân đi quá giới hạn gây tổn hại đến cộng đồng ... là những đồ vỡ khó kiểm soát về mặt xã hội.

3. Quan hệ Mỹ - Trung

Không có sự đối đầu trực tiếp như thời Chiến Tranh Lạnh: không hề có sự xung đột ý thức hệ khó hòa hợp giữa Hoa Kỳ và một nước TQ đang nhiệt tình tiếp nhận cơ chế thị trường. Nhưng có sự tranh giành ảnh hưởng, và cạnh tranh đi đôi với hợp tác. TQ không thể xem thường sức mạnh quân sự của Hoa Kỳ, nhưng HK khó có thể vượt qua tiềm lực kinh tế của TQ, một khi nó đã được phát huy tối đa. Việc những nhóm nhân quyền ở Mỹ chọc tức TQ, và lời đe dọa tước bỏ vị thế tối huệ quốc, cùng với những hình phạt khác của Hoa Kỳ áp dụng lên TQ do vi phạm nhân quyền hay chuyển giao đạn đạo... là cách tiếp cận cẩu thả cổ tình không nhìn nhận đến những khác biệt về văn hóa, giá trị, lịch sử cũng như những tính toán chiến lược lâu dài trong quan hệ Mỹ - Trung. Bớt nhạy cảm hơn, tìm hiểu sâu hơn về văn hóa TQ là cơ sở cho một mối quan hệ bớt đối đầu với nhiều lợi ích hơn.

4. Chủ nghĩa Hồi giáo cực đoan

Hồi giáo không phải là vấn đề. Nhưng chủ nghĩa Hồi giáo – nhiệt tình khôi phục vinh quang của đạo Hồi trên toàn thế giới cộng với dầu mỏ và vũ khí hủy diệt là một hiểm họa thật sự. Chương trình hạt nhân của Iran là thách thức náo loạn cả thế giới: nếu Iran có bom, Saudi Arabia sẽ mua bom từ Pakistan, và Ai Cập sẽ mua bom từ nước nào đó và ta sẽ có một Trung Đông hạt nhân hóa. Bùng nổ hạt nhân chỉ còn là vấn đề thời gian. Ngoài ra, ai có thể giải quyết những vấn đề của thế giới đạo Hồi? Chỉ có thể chính những người Hồi giáo. Những trí thức Hồi giáo ôn hòa tiến bộ cần sự ủng hộ mạnh mẽ từ các cường quốc để can đảm đứng lên chống lại những thế lực khủng bố trong chính thế giới của mình. Cuộc chiến đấu sẽ còn kéo dài, và tất nhiên, cam go khốc liệt.

5. Bài học để tăng trưởng kinh tế Singapore

Nhân tài: thu hút nhân tài từ mọi nơi bằng chế độ đãi ngộ - lương bổng cạnh tranh cho người tài và chính sách giáo dục phát huy tiềm năng sáng tạo và rèn luyện nâng cao năng suất trên nền tảng Tiếng Anh.

Dục tốc bất đạt: không ai muốn đánh mất ngôn ngữ - bản sắc, văn hóa của dân tộc mình cả. Để tồn tại như một quốc gia thống nhất, người dân phải chia sẻ ít nhất vài điểm chung. Hành động theo kiểu “nồi áp suất” sẽ tiềm ẩn hiểm họa. Cần có lộ trình nhẹ nhàng nhưng vững chắc và logic. Thay vì cưỡng ép các bậc phụ huynh chọn tiếng Anh trong việc giáo dục con cái, tôi trao cho họ quyền lựa chọn giữa tiếng Anh và tiếng Trung, và nhờ vào kết quả của nền kinh tế thị trường trong 30 năm và sự lựa chọn tự do của họ, bây giờ chúng tôi có một nước Singapore mở cửa với tiếng Anh là ngôn ngữ thứ nhất.

6. Tương lai địa chính trị và toàn cầu hóa

Toàn cầu hóa là không thể đảo ngược. Chủ

nghĩa bảo hộ trá hình dưới dạng chủ nghĩa khu vực sớm muộn sẽ dẫn tới xung đột và chiến tranh giữa các khối khu vực khi họ tranh giành lợi ích tại các khu vực không tạo thành khối – vùng Vịnh chẳng hạn. Chủ nghĩa toàn cầu là câu trả lời duy nhất có tính công bằng, chấp nhận được, và sẽ giúp duy trì hòa bình, ổn định thế giới. Mọi vấn đề sẽ trở nên bức thiết hơn theo một cách khác: bùng nổ dân số, Trái Đất nóng lên, sự dịch chuyển của hàng triệu thậm chí hàng tỉ người,... Nhiều nhà lãnh đạo chưa nhận thức được những mối nguy hiểm mà người dân của họ đang phải chịu đựng. Tôi kỳ vọng người ta biết lo sợ hơn. Đây không phải những vấn đề liên quan đến tranh cử - hãy để dành cho vị tổng thống tiếp theo. Tôi không thấy bất kỳ nhà lãnh đạo nào nói với người dân của mình: “Chúng ta sẽ từ bỏ tăng trưởng, tiêu thụ ít đi, đi lại ít đi, sống thanh đạm hơn, và chúng ta sẽ cứu được Trái Đất”.

7. Lý Quang Diệu tư duy như thế nào?

Cuộc đời tôi không bị dẫn dắt bởi lý thuyết hay triết lý. Tôi thực hiện mọi việc và để người khác rút ra nguyên tắc từ các giải pháp đã thành công của tôi. Thay vì nghĩ ra lý thuyết, tôi sẽ tự hỏi: làm thế nào để thực hiện việc này hiệu quả? Tôi không tin một lý thuyết nghe hay ho trên giấy sẽ thành công. Thực tiễn cuộc sống mới chứng minh điều đó.

Tôi không mong muốn sẽ được ghi nhớ như một chính khách. Bất cứ ai tự nhận mình là chính khách đều cần tới gặp bác sĩ tâm thần. Tôi tự nhận mình là người quyết đoán, nhất quán và kiên định. Tôi xuất hiện để làm gì đó. Tôi có một mục tiêu, tôi sẽ kiên trì theo đuổi đến khi thành công. Tôi không nói mọi việc tôi làm đều đúng, nhưng mọi thứ tôi làm đều vì một mục đích cao đẹp. Tôi chắc cũng đã làm những việc như nhóp, giam giữ dân mà không xét xử, nhưng hãy đẩy nắp quan tài lại, lúc đó bạn hãy đánh giá tôi.

BIỆT ĐỘI ÁO ĐEN VÀ PHƯƠNG PHÁP HỌC TIẾNG ANH LẠ KÌ

CHUYỆN KHÔNG CỦA RIÊNG AI

Hoài Trâm

Học giỏi tiếng Anh nay đã ko còn xa lạ với sinh viên VN nói chung và SV SPKT nói riêng. Không còn ngạc nhiên nếu chúng ta bắt gặp những trung tâm anh ngữ với bãi giữ xe dài dằng dặc xe máy xe đạp san sát, hay các trung tâm anh ngữ quốc tế nội địa lớn nhỏ cạnh nhau trên phố. Nhu cầu học tiếng Anh ngày càng tăng bởi lẽ, thị trường việc làm hiện đang rộng mở chào đón với rất nhiều ưu đãi các ứng viên nói tiếng Anh như gió.

HỌC NHƯ THẾ NÀO?

Mỗi người là một cá thể đặc thù, không ai giống ai, và tương tự như vậy mỗi học viên lại phù hợp với các phương pháp học khác nhau. Biệt đội áo đen – CLB Anh văn giao tiếp tại trường ĐH SPKT là đội quân gồm các cạ cứng từ khoa Ngoại Ngữ hoặc khoa khác với khả năng chém gió Tiếng Anh khá ổn

để phụ trách các hoạt động hỗ trợ việc học Tiếng Anh trong sinh viên.

Vậy các cạ này đã học tiếng Anh như thế nào để có thể vượt qua vòng phỏng vấn đầy cam go trước khi gia nhập biệt đội áo đen?

Câu trả lời vô cùng thú vị đó là gia nhập hội nhóm nói Tiếng Anh.

Tại sao lại như vậy, các bạn chia sẻ khi gia nhập một hội có chung sở thích chắc chắn chủ đề nóng và hay được nhắc đến sẽ là Tiếng Anh. Việc nhắc đến liên tục này đã giúp các thành viên trau dồi Tiếng Anh và chia sẻ cho nhau những kiến thức từng thành viên biết. Như vậy, vừa tám chuyện vừa gặp nhau hàn huyên các thành viên trong hội lại vô tình dạy cho nhau những kiến thức mới và ôn lại những kiến thức đã cũ. Điều này đã được các bạn “ESCers” thực hiện hàng tuần vào các buổi sinh hoạt

thứ 5 diễn ra suốt năm.

Ngoài ra, tụ tập cùng hội tám Tiếng Anh, các thành viên còn chia sẻ cho nhau thêm các thông tin bổ ích liên quan đến việc học như các trang web hay, các đầu sách ko thể bỏ lỡ hay thậm chí là những hội thảo cần thiết cho việc trau dồi kĩ năng Tiếng Anh, đặc biệt là các kì thi thử TOIEC hay IELTS miễn phí để kiểm tra kiến thức bản thân. Dường như quá nhiều lợi ích khi tham gia vào một hội nhóm thích Tiếng Anh, luôn sẵn sàng luyện tập để tám Tiếng Anh và cũng rất đơn giản để tham gia một hội nhóm như thế tại UTE.

Vậy tại sao ko tham gia ngay cùng biệt đội áo đen ESC.

Các bạn có thể theo dõi thêm thông tin về các hoạt động tại đây: <https://www.facebook.com/UTE.ESC/photos>